

control de determinadas enfermidades dos animais acuáticos, publicado no «Boletín Oficial del Estado», suplemento en lingua galega número 12, do 1 de novembro de 2008, procédese a efectuar as oportunas rectificacións:

Na páxina 1157, primeira columna, artigo 10.3, derradeira liña, onde di: «... os artigos 46.3, 47.4 e 49», debe dicir: «... os artigos 46.2, 47.5 e 49».

Na páxina 1160, segunda columna, artigo 31.1, derradeira liña, onde di: «... para a súa transformación complementaria.», debe dicir: «... para o consumo humano ou para a súa transformación complementaria».

Na páxina 1162, segunda columna, segundo parágrafo, onde di: «... artigo 46.3», debe dicir: «... artigo 46.2».

Na páxina 1164, primeira columna, segundo parágrafo do artigo 49, liña 7, onde di: «... no artigo 46.3 ou no artigo 47.4...», debe dicir: «... no artigo 46.2 ou no artigo 47.5».

Na páxina 1165, artigo 56, liña 5, onde di: «... artigos 6, 47.2, 48.1 e 53.1 ...», debe dicir: «... artigos 6, 47.2, 47.3, 48 e 53.1...».

Na páxina 1167, segunda columna, parte I.B.2, no punto para explotacións de acuicultura de moluscos, debe suprimirse a liña «Centro de expedición, centro de depuración».

Na mesma páxina, segunda columna, parte II.B.1, onde di: «13. Capacidade máxima», debe dicir: «15. Capacidade máxima».

Na páxina 1168, primeira columna, parte II.B.2., segundo parágrafo, onde di: «... establecemento de transformación autorizado.», debe dicir: «... establecemento de transformación autorizado; e nos centros de expedición e depuración información sobre a subministración e a veredura de augas».

Na páxina 1169, anexo III, parte A, segunda columna, onde di: «Programa de vixilancia (art. 41.1)», debe dicir: «Programa de vixilancia (art.41)», e onde di: «Programa de erradicación (art.41.2)», debe dicir: «Programa de erradicación (art. 41)».

Na mesma páxina, anexo III, parte B, segunda columna, Categoría II, onde di: «... aprobado conforme o artigo 41.1», debe dicir: «... aprobado conforme o artigo 41». Na categoría IV, onde di: «... aprobado conforme o artigo 41.2», debe dicir: «... aprobado conforme o artigo 41.».

Na mesma páxina, anexo III, parte B, sétima columna, onde di: «Requisitos específicos conforme o artigo 41.1.», debe dicir: «Requisitos específicos conforme o artigo 41.», e onde di: «Requisitos específicos conforme o artigo 41.2», debe dicir: «Requisitos específicos conforme o artigo 41».

Na páxina 1172, anexo V, segunda columna, letra b), onde di: «... en virtude do artigo 46.3», debe dicir: «... en virtude do artigo 46.2».

2004/35/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 21 de abril de 2004, sobre responsabilidade ambiental en relación coa prevención e reparación de danos ambientais, establece un novo réxime xurídico de reparación de danos ambientais de acordo co cal os operadores que ocasionen danos ao ambiente ou ameacen con ocasionalo deben adoptar as medidas necesarias para previr a súa causación ou, cando o dano se produciuse, para devolver os recursos naturais danados ao estado en que se encontraban antes de se causar o dano. Con tal finalidade, a Lei 26/2007, do 23 de outubro, establece, no seu anexo II, un marco xeral de actuación que deberá observar a administración competente á hora de determinar de que maneira se debe reparar o dano ao solo, á auga, á costa ou ás especies silvestres e os hábitats, en función do recurso natural de que se trate.

Por outra parte, a Lei 26/2007, do 23 de outubro, prevé que os operadores previstos no seu anexo III constitúan garantías financeiras coas que facer fronte ás responsabilidades ambientais en que poidan incurrir. Para fixar a cobertura de tales garantías cómpre dispor dun método de cálculo eficaz e homoxéneo, que non xere distorsións no funcionamento do mercado interior e permita definir con precisión e un grao mínimo de certeza o montante económico do risco ambiental a que está exposto un operador no desenvolvemento das súas actividades económicas e profesionais. Así, o artigo 24 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, establece que o Goberno deberá establecer os criterios técnicos que permitan avaliar a intensidade e a extensión do dano ambiental e determinar o método que garanta unha avaliación homoxénea dos escenarios de riscos e dos custos de reparación asociados a cada un deles e asegure unha delimitación uniforme da definición das coberturas que resulten necesarias para cada actividade ou instalación.

En relación con ambas as cuestións, a disposición derradeira terceira da Lei 26/2007, do 23 de outubro, contén a habilitación de desenvolvemento a favor do Goberno, ao cal faculta para, logo de consultar as comunidades autónomas, ditar no seu ámbito de competencias as disposicións necesarias para o desenvolvemento e a execución do capítulo IV, relativo ao réxime xurídico das garantías financeiras, e dos anexos da lei, entre os cales se inclúen o anexo I sobre criterios para determinar a significatividade do dano nas especies silvestres ou nos hábitats, o anexo II sobre reparación do dano ambiental e o anexo VI sobre a información que as administracións públicas deben facilitar ao Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño en materia de responsabilidade ambiental. En definitiva, este regulamento aborda un desenvolvemento parcial da Lei 26/2007, do 23 de outubro, cumpríndose o disposto nesa mesma disposición derradeira terceira respecto á obriga temporal de o aprobar antes do 31 de decembro de 2008.

O regulamento conta cun total de 46 artigos, agrupados en tres capítulos, sete disposicións adicionais e dúas derradeiras, así como dous anexos.

O capítulo I contén as disposicións xerais e inclúe catro artigos sobre definicións, cooperación entre administracións públicas, recompilación e difusión de información relevante para a reparación do ambiente e concorrencia de normas aplicables. En relación coa cooperación e colaboración entre administracións públicas, créase a Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais, integrada por representantes da Administración xeral do Estado e das comunidades autónomas, e cuxo propósito xeral é facilitar o intercambio de información e o asesoramento en materia de responsabilidade ambiental. No deseño desta Comisión optouse por unha configuración flexi-

MINISTERIO DE MEDIO AMBIENTE, E MEDIO RURAL E MARIÑO

20680 *REAL DECRETO 2090/2008, do 22 de decembro, polo que se aproba o Regulamento de desenvolvemento parcial da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental. («BOE» 308, do 23-12-2008.)*

A Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental, por medio da cal se incorpora ao ordenamento xurídico interno a Directiva comunitaria

ble, de maneira que se incorporan ao regulamento uns preceptos de carácter xeral que permitan a súa posta en marcha, tales como os relativos á súa composición e funcións, para que sexa a propia Comisión a que concrete as súas normas de funcionamento e de adopción de acordos. Si se prevé, dado o carácter marcadamente técnico do órgano, que a Comisión acorde, coa finalidade de realizar os traballos preparatorios dos asuntos que deba tratar, a creación de comités de composición especializada nos que participen, entre outros, expertos de recoñecido prestixio en función da materia de que se trate en cada caso.

O artigo 4 impón ao Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño a política de facilitar ao operador o cumprimento das súas obrigas legais, en particular en relación coa posta á disposición do público de toda aquela información necesaria para facer fronte á reparación dos danos ambientais, tales como a relativa á determinación do estado básico, aos limiares de toxicidade ou aos datos máis relevantes sobre experiencias previas.

O capítulo I péchase cun artigo sobre concorrencia de normas, o cal prevé que, no momento en que os operadores poñan en coñecemento da autoridade competente a información relativa a un dano ambiental, a dita autoridade deberá valorar se a reparación se realiza conforme o sistema previsto na Lei 26/2007, do 23 de outubro, e o propio regulamento, ou se se realiza conforme o disposto noutra normativa sectorial, dentro do marco que permite o artigo 6.3 da citada lei. Necesariamente esta análise xurídica requirirá en cada caso concreto unha ponderación dos intereses implicados e a interpretación das regras de concorrencia á luz do criterio de razoabilidade que inspira tanto a Lei 26/2007, do 23 de outubro, como a directiva que traspón. Como supostos de aplicación deste artigo, poden citarse, a título de exemplo, aqueles casos en que o dano poida repararse de maneira simplificada cando este revista menor entidade ou cando proceda a aplicación da lexislación de emerxencias. Nestes casos será necesario que existan servizos específicos e suficientes, así como procedementos normalizados para atender a dita reparación, que, en todo caso, deberá alcanzar resultados equivalentes aos que se terían obtido ao aplicar este regulamento.

O capítulo II proporciona, en conxunción cos dous anexos, un marco metodolóxico para determinar o dano ambiental que se produciu e, en función do seu alcance, establecer as medidas de reparación necesarias en cada caso.

A determinación do dano ambiental, que se regula na sección 1.ª, comprende a realización dunha serie de operacións encamiñadas, en primeiro lugar, a identificar o axente causante do dano e os recursos naturais e servizos afectados; en segundo lugar, a cuantificar o dano en función da súa extensión, intensidade e escala temporal e, finalmente, a avaliar a súa significatividade. O regulamento inclúe no seu anexo I unha descrición pormenorizada dalgúns aspectos técnicos asociados a este proceso de determinación. Por outro lado, dado que a determinación da significatividade do dano é unha operación crucial, posto que sobre ela descansa a aplicabilidade do sistema de responsabilidade ambiental, procurouse recorrer a criterios que garantan a obxectividade nese labor de apreciación. Por iso, cando foi posible, optouse por referir a dita significatividade aos estándares xa previstos noutras normas para cada recurso natural, dado que reflicten o que debe entenderse por un estado razoable de conservación de cada un deles e, por conseguinte, permiten cualificar a alteración adversa dese estado como un dano significativo que debe repararse.

En relación coa significatividade do dano ás augas subterráneas, fixéronse criterios no artigo 16.2, sen

prexuízo da súa revisión, se for necesario, cando se promulguen as normas de transposición da Directiva 2006/118/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 12 de decembro de 2006, relativa á protección das augas subterráneas contra a contaminación e a deterioración.

Ademais dos criterios de significatividade do dano que toman como referencia o recurso natural afectado, tamén se incluíron criterios baseados no tipo de axente que o xera, especialmente para aproveitar a crecente información e experiencia que existe no campo dos axentes químicos. Así mesmo, inclúese un criterio subsidiario para determinar a significatividade dos danos ás augas e aos solos xa contaminados naqueles casos en que non for posible determinalo conforme as regras anteriores. Este criterio, que se basea en servizo de acollida ou de hábitat que prestan o solo e as augas, presume que os danos aos citados recursos naturais terán carácter significativo cando o sexan os danos ás especies silvestres que os habitan. Por outro lado, a aplicación deste criterio aos solos contaminados é necesaria posto que nestes casos resultaría inoperante recorrer ao criterio previsto no artigo 16.3 do regulamento, que remite á normativa sobre solos contaminados e que parte da hipótese de que o solo estaba limpo antes do dano.

A sección péchase cun artigo referido á determinación do estado básico, entendido, conforme a definición recollida na Lei 26/2007, do 23 de outubro, como aquel en que, de non se ter producido o dano ambiental, se acharían os recursos naturais e os servizos no momento en que sufriron o dano. Respecto a esta definición, o regulamento engade unha precisión importante para aclarar que o estado básico debe determinarse en relación co axente causante do dano e, por tanto, non fai referencia a un estado ideal de conservación do medio receptor, senón a aquel que presentase este no momento inmediatamente anterior á actuación do axente. Serán, por tanto, as variables vinculadas ao dito axente as que haberá que analizar antes e despois do dano. Por outro lado, prevense os supostos en que a determinación do estado básico deberá ter en conta a posible evolución que terían tido os recursos naturais de non se ter producido o dano: cando exista información histórica fidedigna que demostre a tendencia evolutiva dos ditos recursos naturais ou a previsión de que exista un cambio de uso do solo nun instrumento de planeamento con anterioridade á produción do dano.

Na sección 2.ª regúlanse as medidas de reparación primaria, complementaria e compensatoria. Os preceptos sobre reparación primaria non supoñen maior dificultade pois son reflexo da reparación que tradicional e principalmente se veu realizando dos danos ao ambiente. Así, o regulamento expón as distintas medidas que deben conducir á restitución do estado básico, tales como a eliminación, retirada ou neutralización do axente causante do dano, a reposición do recurso afectado ou a recuperación natural, e sinala a necesidade de estudar distintas alternativas de reparación primaria para seleccionar a máis adecuada en cada caso.

Maior novidade presentan as pautas que se prevén para determinar as medidas de reparación complementaria e compensatoria e na elaboración das cales se tomaron como referencia os traballos e estudos elaborados pola Comisión Europea sobre a metodoloxía necesaria para aplicar a Directiva 2004/35/CE (Proxecto REMEDE). Seguindo os criterios que proporciona o anexo II da Lei 26/2007, do 23 de outubro, tratouse de reflectir os supostos en que debe acometerse unha reparación complementaria, incidindo no suposto de que a reparación primaria non se considere razoable, ben porque o prazo necesario para a súa efectividade, ben porque o seu custo, resulten desproporcionados en

relación co beneficio ambiental que se vaia obter. Ademais, coa finalidade de reducir o grao de indeterminación que poida supor a apreciación do dito beneficio ambiental, prevese que se teña en conta o valor social dos recursos e servizos naturais perdidos, entendido este como expresión monetaria do benestar ou utilidade que aqueles xeran. Non obstante, debe matizarse que coa inclusión desta alusión ao valor social dos recursos naturais non se pretende excluír outros criterios que igualmente conduzan á dita apreciación. En todo caso, o carácter desproporcionado do custo do proxecto deberase acreditar nunha memoria económica que o xustifique, que terá carácter público e que deberá ser especialmente analizada pola autoridade competente no momento da aprobación do proxecto. Por outro lado, a tipoloxía de medidas de reparación péchase coas medidas compensatorias que se aplicarán para «compensar» as perdas provisorias de recursos naturais e servizos desde que se produce o dano ata que produce efecto a reparación primaria ou, de ser o caso, a complementaria.

Posto que tanto a reparación complementaria como a compensatoria supoñen a creación adicional de recursos naturais e de servizos, é necesaria a aplicación de criterios de equivalencia que permitan calcular eses novos recursos que se van xerar coa reparación para que sexan do mesmo tipo, calidade e cantidade que os danados. O anexo II describe de forma pormenorizada os supostos en que se deberá aplicar cada criterio de equivalencia (recurso-recurso, servizo-servizo, valor-valor, valor-custo). Os criterios recurso-recurso e servizo-servizo son os que teñen carácter prioritario, ao garantir un maior grao de substitución entre os recursos e servizos danados e aqueles que se poden obter a través da reparación. Ambos os criterios requiren a aplicación dunha metodoloxía denominada análise de equivalencia de recursos, que, como se sinalou, se desenvolve seguindo os traballos do proxecto REMEDE. Así mesmo, este anexo recolle os supostos en que será necesario acudir aos métodos de valoración que ofrece a análise económica.

No ámbito da reparación complementaria e compensatoria require unha mención especial o lugar en que debe acometerse a dita reparación. Así, óptase por acudir preferentemente ao lugar onde se produciu o dano –ou ao lugar máis próximo á localización dos recursos naturais e servizos danados–, aínda que se isto non resulta posible ou adecuado a autoridade competente poderá acordar que a reparación se realice nun lugar alternativo vinculado xeograficamente aos citados recursos naturais, entendendo que existe a dita vinculación cando poida establecerse unha conexión ecolóxica, territorial ou paisaxística. Nos casos en que a reparación se efectúe nun lugar distinto ao danado, aínda que se prevé que o operador deberá ter en conta os intereses da poboación afectada, corresponde especialmente á autoridade competente velar pola adecuada ponderación dos ditos intereses no momento da aprobación do proxecto.

A sección 2.ª finaliza coa previsión de que a autoridade competente, naqueles casos en que os recursos naturais se encontraren nun estado de conservación non favorable ou degradado no momento anterior ao dano, poida realizar directamente o proxecto de reparación ou conveña co operador a realización dun proxecto encamiñado a mellorar o estado previo dos recursos naturais. Esta facultade de mellora do estado básico ten carácter potestativo para a autoridade competente, de maneira que non suporá un custo adicional para ela se non opta por asumilo e, en ningún caso, cando a reparación corresponda a outro suxeito conforme a normativa sectorial aplicable.

Por outro lado, este capítulo tamén persegue, coa finalidade de garantir un mínimo de seguranza xurídica ao operador, trazar o esquema xeral de actuación no caso de que se xere un dano, que basicamente consiste no seguinte: unha vez comunicado o dano á autoridade competente o operador deberá concretar nun proxecto as medidas necesarias para reparar o dano. O dito proxecto deberá ser valorado e aprobado pola autoridade competente e, unha vez concluída a súa execución, obxecto dun informe final de cumprimento que elaborará o operador e que deberá presentar á citada autoridade para obter a súa conformidade. Así, o capítulo II péchase coa sección 3.ª, que contén unha serie de preceptos relativos ao seguimento e vixilancia do proxecto de reparación durante a fase de execución e cuestións relativas ao informe final de cumprimento.

O capítulo III aborda os aspectos relativos á garantía financeira obrigatoria e divídese en tres seccións. A sección 1.ª está dedicada á determinación da citada garantía e o núcleo central desta regulación é a descrición dos pasos necesarios para o cálculo da súa contía. Como prevé o artigo 24.3 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, o dito cálculo debe partir dunha avaliación homoxénea dos escenarios de riscos e dos custos de reparación, polo que é necesario que este regulamento prevexa o alcance e o contido da correspondente análise de riscos. Ademais, para proporcionar seguranza á determinación final da contía da garantía prevese que a análise de riscos deba ser verificada por un organismo acreditado.

Para fixar a contía da garantía financeira tomarase como punto de partida a análise de riscos, que deberá: identificar os escenarios accidentais e a súa probabilidade de ocorrencia; establecer o valor monetario do dano asociado a cada escenario a partir da cuantificación do dano e do custo da reparación primaria; e determinar o risco asociado a estes escenarios, entendido este como produto da probabilidade de ocorrencia e o valor do dano de cada escenario; seleccionar os escenarios accidentais de menor custo asociado que agrupen o 95 por cento do risco total e, en último lugar, establecer como proposta de contía da garantía a do dano ambiental máis alto entre os escenarios seleccionados. Este criterio de selección dos escenarios de referencia pretende alcanzar un equilibrio entre os riscos cubertos e a contía da garantía. Así mantense un elevado nivel de cobertura, ao quedaren incluídos os escenarios que agrupan o 95 por cento do risco total, ben que se exclúen do cálculo os escenarios máis improbables e de custo manifestamente máis alto, posto que a súa inclusión desviaría a contía da garantía cara a un custo excesivo para o operador.

Finalmente, a autoridade competente determinará a contía da garantía tras comprobar o cumprimento dos requisitos formais da proposta presentada polo operador na súa análise de riscos.

Evidentemente, aínda que esta análise de riscos responde exclusivamente ás exixencias legais que configuran a garantía financeira, nada impide que, con carácter voluntario, esta análise poida atender a outras finalidades máis amplas e habituais no campo ambiental, como poida ser a prevención dos danos ambientais que unha determinada actividade poida xerar.

En canto á elaboración da análise de riscos, seguirase a metodoloxía prevista no propio regulamento e na norma UNE 150008 ou outras equivalentes. Agora ben, co obxectivo de facilitar a realización da dita análise, flexibilízanse as regras aplicables á determinación do dano, xa que podería resultar excesivo exixir o mesmo grao de detalle para determinar un dano hipotético que un dano que xa se produciu. En todo caso, mantéñense unha serie de parámetros que se deberán valorar co fin de asegurar unha correspondencia entre a cobertura da garantía e o estudo que se realizará para avaliar e repa-

rar o dano. Así mesmo, coa mesma finalidade de flexibilización, establécense dúas regras específicas para simplificar a cuantificación do dano. A primeira regra permite a utilización de modelos de simulación do comportamento do axente causante do dano; a segunda establece uns valores concretos para a intensidade do dano. Estes valores son calculados a partir da regra xeral sobre niveis de intensidade do dano prevista no artigo 2 e), e representan a media aritmética dos límites establecidos para cada un dos citados niveis.

Para facilitar a avaliación dos escenarios de riscos así como para reducir o custo da súa realización, o regulamento prevé distintos instrumentos de carácter voluntario, tales como as análises de riscos ambientais sectoriais e as táboas de baremos. As análises sectoriais, que deberán ser particularizadas para cada caso concreto, poden consistir ben en modelos de informe de riscos ambientais tipo –os denominados MIRAT– ben en guías metodolóxicas cando a heteroxeneidade das actividades que integren un mesmo sector así o requira. En ambos os casos requirirase informe da Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais e a súa difusión corresponderá ao Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño. Ambos os instrumentos, tal e como deriva da disposición derradeira única do regulamento, deberán estar elaborados antes da aprobación das ordes ministeriais previstas na disposición derradeira cuarta da Lei 26/2007, do 23 de outubro, para a exixibilidade da garantía financeira obrigatoria. As táboas de baremos están previstas para os sectores ou pequenas e medianas empresas que, polo seu alto grao de homoxeneidade, permitan a estandarización dos seus riscos ambientais. Tales táboas poderanse incluír nas citadas ordes ministeriais.

Nesta mesma sección, establécense as regras para a actualización da análise de riscos e da garantía financeira, a continuidade desta garantía e, por último, prevense os supostos en que unha pluralidade de actividades ou instalacións se poden garantir a través dun único instrumento de garantía. O regulamento permite que cando un operador desenvolva a súa actividade en máis dunha instalación poida elixir entre instrumentos de garantía independentes ou unha única garantía para varias instalacións. Neste segundo caso, dado que supón unha flexibilización da regra xeral dunha garantía por instalación ou por actividade, para asegurar que, se se produce un dano ambiental nunha instalación, a garantía non se esgote para o resto e que se manteña un nivel de cobertura suficiente, establécese unha cláusula de reposición da garantía. Ademais, nestes casos establécese unha regra de conexión territorial para determinar ante qué autoridade competente se presentará a garantía.

En relación coa continuidade da garantía financeira prevese que deba manterse en vigor durante todo o período de actividade, con independencia de que poida renovarse algún dos seus elementos, tales como a modalidade de garantía pola que se opte ou a entidade financeira ou aseguradora con que se subscriba.

A sección 2.ª do capítulo III, das garantías financeiras, recolle as previsións específicas de cada unha das tres modalidades de garantía financeira: o aval, a reserva técnica e a póliza de seguro. En relación co aval establécense os requisitos para a súa constitución e reposición, remitíndose, para o demais, á súa normativa reguladora específica. Respecto á reserva técnica régúlase a súa constitución, a súa materialización en débeda pública para garantir a estabilidade do investimento, así como a súa reposición. E, por último, en canto ao seguro, desenvólvese a actuación do Fondo de compensación de danos ambientais do Consorcio de Compensación de Seguros: determínase a fixación da recarga sobre a prima pola Dirección Xeral de Seguros e Fondos

de Pensións, establécense as exclusións e límites da cobertura do fondo, e prevese a obriga das entidades aseguradoras de conservaren a información relativa aos contratos de seguro subscritos para dar cobertura a esta garantía financeira obrigatoria durante o ámbito da responsabilidade ambiental.

A sección 3.ª está dedicada á verificación da análise de riscos ambientais, e nela establécense os aspectos que, cando menos, deben comprobarse no proceso de verificación e os requisitos mínimos que deberán cumprir os verificadores.

Por último, respecto ás disposicións de peche merecen un comentario catro delas. As disposicións adicionais terceira e sexta inclúen cláusulas de adaptación dos seguros e das análises de riscos ambientais xa existentes no momento da entrada en vigor do regulamento para que se poidan substituír ou completar coa finalidade de que se cubran tamén as responsabilidades que deriven do sistema de responsabilidade ambiental. Ademais considerouse oportuno incorporar, na disposición adicional cuarta, unha cláusula de revisión dos métodos para a fixación da contía da garantía financeira e para a reparación do dano ambiental, cando exista a suficiente experiencia na súa aplicación como para avaliar a idoneidade das ditas metodoloxías ou, en todo caso, aos cinco anos de que se iniciase a súa exixibilidade ou a súa entrada en vigor, respectivamente. Finalmente, por medio da disposición adicional quinta, dáse cumprimento ás obrigas derivadas da Directiva 2006/123/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 12 de decembro de 2006, relativa aos servizos no mercado interior, ao se recoñeceren as garantías financeiras de responsabilidade ambiental equivalentes ás previstas na Lei 26/2007, do 23 de outubro, de que dispoñan os operadores establecidos noutro Estado da Unión Europea.

Esta regulación ten carácter de normativa básica e recolle previsións de carácter exclusiva e marcadamente técnico, polo que a lei non resulta un instrumento idóneo para o seu establecemento e está xustificada a súa aprobación mediante real decreto.

Na elaboración desta norma foron consultados, entre outros, as comunidades autónomas, o Consello Asesor de Medio Ambiente e os sectores afectados, e foi posta á disposición do público en xeral.

Na súa virtude, por proposta da ministra de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño, de acordo co Consello de Estado, coa aprobación previa da ministra de Administracións Públicas e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 22 de decembro de 2008,

DISPONGO:

Artigo único. *Aprobación do Regulamento de desenvolvemento parcial da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental.*

Este real decreto ten por obxecto a aprobación do Regulamento de desenvolvemento parcial da Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental, cuxo texto se insire a seguir.

Disposición derradeira primeira. *Títulos competenciais.*

1. Este real decreto ten o carácter de lexislación básica de protección do ambiente, de conformidade co disposto no artigo 149.1.23.^a da Constitución, salvo as seccións 1.ª e 2.ª do capítulo III, as disposicións adicionais terceira, cuarta e quinta e derradeira segunda do regulamento que se aproba como anexo, que constitúen

lexislación básica de seguros ditada ao amparo do artigo 149.1.11.^a

2. No teñen carácter básico os artigos 3, 4, 32.2 e 35.4 do regulamento.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Este real decreto entrará en vigor aos catro meses da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 22 de decembro de 2008.

JUAN CARLOS R.

A ministra de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño,

ELENA ESPINOSA MANGANA

REGULAMENTO DE DESENVOLVEMENTO PARCIAL DA LEI 26/2007, DO 23 DE OUTUBRO, DE RESPONSABILIDADE AMBIENTAL

CAPÍTULO I

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto.*

Este regulamento ten por obxecto desenvolver parcialmente a Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental, no relativo ao seu capítulo IV, en particular ao método para a avaliación dos escenarios de riscos e dos custos de reparación asociados a cada un deles a que se refire o artigo 24, e aos seus anexos I, II e VI.

Artigo 2. *Definicións.*

Para efectos do establecido neste real decreto, ademais do disposto no artigo 2 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, entenderase por:

a) «Elemento clave»: todo aquel compoñente ou proceso natural, tanto biótico como abiótico, que desempeña unha función especialmente relevante para a recuperación e posterior conservación do receptor ou receptores afectados, ao influír decisivamente, de forma directa ou indirecta, sobre o sustento doutros recursos ou servizos que pertencen ao mesmo conxunto. Inclúense dentro deste concepto as especies clave.

b) «Escala temporal»: caracterización da reversibilidade e da duración dos efectos adversos que experimentan os receptores ata que estes recuperan o seu estado básico.

c) «Estado básico de tipo dinámico»: aquel que prevé a posible evolución dos recursos naturais e os servizos que estes prestan desde que se produce o dano ata que produce efecto a reparación. Polo contrario, o «estado básico de tipo estático» non prevé a dita evolución.

d) «Extensión»: cantidade de recurso ou servizo danado.

e) «Intensidade»: severidade dos efectos ocasionados polo axente causante do dano.

O nivel de intensidade consistirá na clasificación da severidade dos efectos ocasionados polo axente causante do dano atendendo a parámetros como a mortalidade, a inmovilidade, a inhibición do crecemento, a mutaxenicidade, a teratoxenicidade e carcinoxenicidade, entre outros.

Considéranse tres niveis de intensidade:

1.º «Agudo»: nivel de intensidade que representa efectos adversos claros e a curto prazo sobre o receptor,

con consecuencias evidentes sobre os ecosistemas e os seus hábitats e especies. Os efectos agudos supoñen unha afección sobre, cando menos, o 50 por cento da poboación exposta ao axente causante do dano.

2.º «Crónico»: nivel de intensidade que indica posibles efectos adversos a longo prazo para unha porcentaxe da poboación exposta ao axente causante do dano comprendida entre o 10 e o 50 por cento.

3.º «Potencial»: nivel de intensidade que corresponde a efectos que superan o limiar ecotoxicolóxico e afectan, cando menos, o 1 por cento da poboación exposta ao dano, pero non alcanzan os efectos dos niveis crónicos ou agudos. O termo «nivel de concentración admisible» fai referencia ao limiar ecotoxicolóxico.

f) «Lugar alternativo vinculado xeograficamente ao lugar danado»: lugar diferente ao danado que mantén unha conexión ecolóxica, territorial ou paisaxística cos recursos naturais e os servizos dos recursos naturais que foron afectados.

g) «Receptor»: recurso natural na súa consideración de elemento que recibe o dano e non na súa calidade de vehículo de transmisión.

h) «Reversibilidade»: capacidade dun receptor para recuperar, en relación co seu ciclo de vida ou expectativas de uso, o seu estado básico en determinada escala temporal.

i) «Substancia»: calquera elemento químico, composto químico ou preparado cunha composición definida.

j) «Limiar de toxicidade»: valor mínimo de concentración de determinada substancia química a partir do cal se observan efectos adversos nun medio receptor determinado.

k) «Valor social»: é a expresión monetaria do benestar ou da utilidade que xeran os recursos naturais ou os servizos ambientais que estes prestan.

l) «Vía de exposición»: mecanismo polo cal unha substancia química entra en contacto cos seres vivos. As vías de exposición a unha substancia química máis comúns son a ingestión, a absorción e a inhalación.

Artigo 3. *Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais.*

1. Créase a Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais como órgano de cooperación técnica e colaboración entre a Administración xeral do Estado e as comunidades autónomas para o intercambio de información e o asesoramento en materia de prevención e de reparación dos danos ambientais.

2. A Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais queda adscrita ao Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño, a través da Dirección Xeral de Calidade e Avaliación Ambiental, e exercerá as seguintes funcións:

a) Emisión de recomendacións e elaboración de guías metodolóxicas sobre análise de riscos, prevención e reparación de danos ambientais.

b) Evacuación, por proposta da autoridade competente, de ditames periciais sobre determinación dos danos ambientais, sobre a súa reparación e sobre a súa monetización.

c) Proposta de designación do órgano ou órganos competentes para a tramitación de expedientes administrativos de exixencia de responsabilidade ambiental cando concorran as circunstancias a que se refire o artigo 7.4 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, e así o acorden as administracións públicas afectadas.

d) Proposta de modificación e adecuación da normativa sobre responsabilidade ambiental derivada do progreso técnico, científico, económico ou legal.

e) Elaboración de estudos sobre implantación de análises de riscos ambientais e sistemas de xestión deses riscos, sobre execución de proxectos de restauración de danos ambientais e sobre evolución do mercado das garantías financeiras no campo do ambiente.

f) Recompilación de datos estatísticos sobre danos ambientais e sobre proxectos de restauración ambiental.

g) Impulsar a cooperación e colaboración entre as administracións públicas con competencias en materia de reparación de responsabilidade ambiental e propor os protocolos de colaboración recollidos na disposición derradeira quinta da Lei 26/2007, do 23 de outubro.

h) Emitir informe sobre os modelos de informe de riscos ambientais tipo («MIRAT») a que se refire o artigo 35.

i) Mantemento dunha listaxe actualizada de verificadores de acordo coa información proporcionada polas comunidades autónomas.

j) Calquera outra de intercambio de información ou asesoramento en cuestións relacionadas coa materia regulada neste regulamento que poidan serlle encomendadas polo Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño ou as comunidades autónomas.

3. A Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais estará presidida polo director xeral de Calidade e Avaliación Ambiental do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño, vicepresidida por un dos representantes das comunidades autónomas e integrada polos seguintes vogais:

a) Pola Administración xeral do Estado, dezaseis vogais, con categoría de subdirector xeral ou equivalente e designados polo subsecretario correspondente. Once dos vogais serán designados, dous por cada un dos seguintes ministerios: Economía e Facenda, Sanidade e Consumo, Industria, Turismo e Comercio, Fomento e Interior; e un polo Ministerio de Vivenda.

Os outro cinco serán designados polo Ministerio de Medio Ambiente, e de Medio Rural e Mariño: dous pola Secretaría Xeral de Medio Rural, un deles pola Dirección Xeral de Medio Natural e Política Forestal; un pola Dirección Xeral de Sustentabilidade da Costa e do Mar; un pola Dirección Xeral de Calidade e Avaliación Ambiental e outro pola Dirección Xeral da Auga.

b) Un vogal designado por cada unha das comunidades autónomas.

c) Un vogal designado por cada unha das cidades de Ceuta e Melilla.

d) Un vogal representante das entidades locais, designado pola asociación de ámbito estatal con maior implantación.

4. Para cada un dos membros da Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais designarase un suplente. Actuará como suplente do presidente un subdirector xeral do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño e como suplente do vicepresidente, un representante de comunidade autónoma.

Actuará como secretario, con voz e sen voto, un funcionario do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño.

5. Coa finalidade de realizar os traballos preparatorios necesarios para o exercicio das súas funcións, a Comisión poderá acordar a creación de comités de composición especializada na que participen expertos de recoñecido prestixio e representantes das organizacións empresariais, sindicais e organizacións non gobernamentais cuxo obxecto sexa a defensa do ambiente, en atención á materia de que se trate en cada caso.

6. A Comisión aprobará as súas normas de funcionamento, que se axustarán ás previsións contidas no

capítulo II do título II da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Artigo 4. *Recompilación e difusión de información relevante para a reparación ambiental.*

O Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño recompilará, sistematizará e porá á disposición do público aquela información, incluída a información xeográfica, que poida facilitarlles aos operadores o cumprimento das súas obrigas en materia de responsabilidade ambiental, tales como a relativa á determinación do estado básico, aos limiares de toxicidade e outros indicadores cualitativos e cuantitativos para a determinación do dano, á valoración do dano, así como os datos máis relevantes sobre experiencias previas de reparación.

Especialmente, o Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño recompilará, sistematizará e porá á disposición do público a información que lle remitan as comunidades autónomas e demais administracións públicas, conforme o establecido na disposición adicional quinta e no anexo VI da Lei 26/2007, do 23 de outubro, para facer fronte ás obrigas de información establecidas na normativa comunitaria.

Artigo 5. *Concorrenza de normas aplicables.*

Cando os operadores poñan en coñecemento da autoridade competente a información relativa a un dano ambiental xerado pola súa actividade, segundo o previsto no artigo 17.4 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, a dita autoridade decidirá, de forma motivada, en aplicación do previsto no artigo 6.3 da citada lei, se a reparación do dano se realiza conforme o disposto neste regulamento ou noutra normativa sectorial mediante a que se alcancen resultados equivalentes en canto á reparación do dano e sempre que a autoridade competente dispoña dos servizos suficientes e procedementos normalizados para acometer a dita reparación.

CAPÍTULO II

Reparación dos danos ambientais

SECCIÓN 1.ª DETERMINACIÓN DO DANO AMBIENTAL

Artigo 6. *Recompilación de información.*

1. Cando se produza un dano, e paralelamente á execución das medidas de evitación de novos danos que, de ser o caso, tiveren que adoptarse, os operadores recompilarán a información necesaria para determinar a magnitude do dano.

A dita información referirase, cando menos, aos seguintes extremos:

- A cartografía e a xeoloxía do terreo.
- O foco de contaminación e o axente causante do dano.
- O estado básico.
- Os limiares de toxicidade das distintas substancias para os recursos que puideren verse afectados.
- O uso de territorio.
- Os obxectivos e as posibles técnicas de reparación primaria que se deban aplicar.
- Outros indicadores da calidade ambiental que estean ou deberían estar en poder do operador, ou que lle solicite a autoridade competente.

2. Nos supostos en que se constatase a existencia dunha ameaza inminente de dano, e paralelamente á execución das medidas preventivas que, de ser o caso, deban adoptarse, os operadores recompilarán a información a que se refire o número 1 cando isto sexa necesario para a correcta definición das medidas de prevención.

3. O operador porá en coñecemento da autoridade competente a información recompilada conforme os números anteriores para os efectos da obriga de comunicación establecida no artigo 17.4 da Lei 26/2007, do 23 de outubro.

Artigo 7. *Determinación do dano ambiental.*

Para determinar o carácter significativo a que se refire o artigo 2 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, a fin de apreciar que existe dano ambiental, o operador realizará as seguintes actuacións:

- a) Identificación do axente causante do dano, e dos recursos naturais e servizos afectados.
- b) Cuantificación do dano.
- c) Avaliación da significatividade do dano.

Artigo 8. *Identificación do axente causante do dano.*

O operador identificará o axente causante do dano e clasificarao nalgún dos seguintes tipos:

- a) Químico, asociado á liberación dunha substancia nunha concentración superior ao limiar de toxicidade da dita substancia en determinado medio receptor.
- b) Físico, referido ao exceso ou defecto dunha substancia que non ten asociado un nivel de toxicidade, tales como a auga, os residuos inertes, a terra, a temperatura ou os campos electromagnéticos.
- c) Biolóxico, entre outros, os organismos modificados xeneticamente, as especies exóticas invasoras e os microorganismos patóxenos.

Artigo 9. *Caracterización do axente causante do dano.*

Unha vez clasificado o axente causante do dano, o operador caracterizarao a partir da mellor información dispoñible, conforme as seguintes variables:

- a) No caso de que o axente sexa de tipo químico, identificarase a cantidade de substancia derramada, as súas propiedades toxicolóxicas e ecotoxicolóxicas, e outras propiedades fisicoquímicas que poidan condicionar a súa perigosidade, transporte e persistencia.
- b) No caso de que o axente sexa de tipo físico, identificarase a cantidade, calidade ou densidade do axente implicado no dano, así como calquera outra propiedade necesaria para caracterizalo.
- c) No caso de que o axente sexa de tipo biolóxico, considerarase o organismo causante do dano, a súa definición taxonómica ou a súa nomenclatura específica, segundo o caso, así como outros parámetros, atendendo á normativa vixente e ás recomendacións técnicas emitidas, de ser o caso, por entidades acreditadas ou organismos oficiais.

Algúns dos parámetros que se deberán considerar, en función do tipo de axente biolóxico, son:

1.º Organismo modificado xeneticamente: estudárase, caso por caso, a modificación xenética do organismo e cómo se levou a cabo, así como a súa nomenclatura específica, capacidade de supervivencia, forma de diseminación, dominancia e a súa evolución xenética ao interactuar con outros organismos vivos.

2.º Especies exóticas invasoras: considerarase, entre outros aspectos, a especie introducida, a cantidade e a capacidade de ameaza á diversidade biolóxica autóctona por interferencia na dinámica das poboacións, incluído, de ser o caso, a capacidade para contaminar química ou xeneticamente, competir, depredar ou transmitir enfermidades ás especies autóctonas.

3.º Microorganismos patóxenos: analizarase, entre outros aspectos, a súa especie, a súa perigosidade, a súa estabilidade xenética e a súa capacidade de interacción con outras especies de fauna e flora autóctonas.

Artigo 10. *Identificación dos recursos naturais e servizos afectados.*

1. Os operadores identificarán todos os recursos naturais afectados polo axente causante do dano de forma directa ou indirecta. Para iso, incluíranse na análise tanto os medios de difusión a través dos cales se libera o axente causante do dano como os seus potenciais receptores.

En particular, realizarase unha análise dos recursos máis vulnerables ou sensibles á modificación do seu ámbito ou que afecten a estabilidade do ecosistema.

2. Os operadores identificarán o nivel de provisión de servizos que proporcionan os recursos naturais afectados a que se refire o número anterior. Na dita tarefa deberase evitar a duplicidade na identificación dos servizos ambientais que poidan afectar varios receptores.

3. A identificación dos recursos naturais e dos servizos afectados realizarase conforme o disposto na epígrafe I do anexo I.

Artigo 11. *Cuantificación do dano.*

1. Os operadores cuantificarán o dano. A cuantificación consistirá en estimar o grao de exposición por parte dos receptores afectados ao axente causante do dano e na medición dos efectos que este produce sobre aqueles.

2. Para cuantificar o dano os operadores identificarán, describirán e avaliarán a extensión, a intensidade e a escala temporal do dano.

Artigo 12. *Extensión do dano.*

1. A extensión do dano determinarase mediante a medición da cantidade de recurso ou de servizo afectado. Na súa determinación teranse en conta as seguintes circunstancias:

- a) As propiedades do axente causante do dano.
- b) As características do medio receptor.
- c) Calquera cambio que os medios de difusión e receptores poderían experimentar debido á acción do axente causante do dano.

2. A determinación da extensión do dano realizarase conforme o disposto na epígrafe II do anexo I.

Artigo 13. *Intensidade do dano.*

1. A intensidade do dano estimárase mediante o establecemento do grao de severidade dos efectos ocasionados polo axente causante do dano aos recursos naturais ou servizos afectados.

2. Co fin de establecer os efectos sobre o conxunto de recursos naturais e os servizos que estes prestan, o operador tomará en consideración, entre outros, os criterios que se recollen no anexo I da Lei 26/2007, do 23 de outubro, e cando sexa posible, en función da información dispoñible, os efectos que o axente causante do

dano xere sobre as especies clave dos recursos naturais afectados.

3. A determinación da intensidade do dano realízase conforme o disposto na epígrafe III do anexo I.

Artigo 14. *Escala temporal do dano.*

Para determinar a escala temporal do dano estimárase a duración, a frecuencia e a reversibilidade dos efectos que o axente causante do dano ocasiona sobre o medio receptor.

Artigo 15. *Avaliación da significatividade do dano.*

1. Tomando en consideración os resultados das actuacións realizadas para a identificación do axente causante do dano e da cuantificación do dano e consonte os criterios establecidos nos artigos 16 e 17, o operador avaliará a significatividade do dano.

2. A avaliación da significatividade do dano requirirá a análise da variación que experimentasen, entre outros, os seguintes parámetros:

- a) O estado de conservación do recurso afectado.
- b) O estado ecolóxico, químico e cuantitativo do recurso afectado.
- c) A integridade física do recurso afectado.
- d) O nivel de calidade do recurso afectado.
- e) Os riscos para a saúde humana ou para o ambiente asociados ao recurso afectado.

3. Os danos con efectos demostrados na saúde humana terán en todo caso carácter significativo, conforme o disposto no anexo I.1 da Lei 26/2007, do 23 outubro.

Artigo 16. *Significatividade do dano por referencia ao recurso natural afectado.*

1. Os danos ocasionados ás especies silvestres e aos hábitats serán significativos cando os cambios experimentados polo receptor produzan efectos adversos que afecten o mantemento dun estado favorable de conservación ou a posibilidade de que este sexa alcanzado. A avaliación da significatividade destes danos realízase conforme os criterios establecidos no anexo I da Lei 26/2007, do 23 de outubro, e deberá ter en conta calquera información dispoñible de carácter local, rexional, nacional e comunitario da especie ou do hábitat afectado que resulte relevante.

2. Os danos ocasionados ás augas serán significativos se a masa de auga receptora experimenta un efecto desfavorable do seu estado ecolóxico, químico ou cuantitativo, no caso de augas superficiais ou subterráneas, ou do seu potencial ecolóxico, no caso de augas artificiais e moi modificadas, que implique, en ambos os casos, un cambio na clasificación do dito estado no momento de se producir a afectación, de conformidade co disposto no Regulamento de planificación hidrolóxica aprobado mediante o Real decreto 907/2007, do 6 de xullo, e demais lexislación aplicable.

3. Os danos ocasionados ao solo serán significativos se o receptor experimenta un efecto adverso que xere riscos para a saúde humana ou para o ambiente, de maneira que aquel poida ser cualificado como solo contaminado nos termos establecidos no Real decreto 9/2005, do 14 de xaneiro, polo que se establece a relación de actividades potencialmente contaminantes do solo e os criterios e estándares para a declaración de solos contaminados.

4. Os danos ocasionados ás ribeiras do mar e das rías serán significativos na medida en que o sexan os danos experimentados polas augas, polo solo ou polas

especies silvestres e os hábitats, de conformidade co establecido nos números anteriores.

Artigo 17. *Significatividade do dano por referencia ao tipo de axente.*

1. No caso de que o axente causante do dano sexa de tipo químico, a significatividade do dano determinárase mediante o cálculo do cociente de risco entre a concentración que alcanza a substancia no receptor e o limiar de toxicidade para un nivel concreto de intensidade. Considerárase que o dano é significativo cando o cociente de risco sexa superior a un.

2. Non obstante o disposto no número anterior, a autoridade competente poderá establecer o nivel de significatividade para danos ocasionados por un axente químico nun cociente de risco menor que 1 no caso de que o dano sexa acumulable.

O dano poderá ser acumulable debido tanto á sensibilidade do medio receptor como á existencia de dous ou máis focos de contaminación que poidan minguar a curto, medio e longo prazo a capacidade de recuperación do medio receptor.

3. A significatividade do dano causado por un organismo modificado xeneticamente determinarase mediante unha análise, caso por caso, acreditada por un organismo oficialmente recoñecido.

Artigo 18. *Outros criterios para a determinación da significatividade do dano.*

Cando non resulte posible determinar a significatividade do dano consonte os criterios establecidos nos artigos 16 e 17, ou cando o solo tiver a cualificación de contaminado, o carácter significativo dos danos ocasionados ás augas e ao solo poderase establecer analizando a afección que o dano ocasionase ao servizo de acollida ou de hábitat que tales recursos prestan ás especies silvestres. Para tal efecto, presumírase que os danos ás augas e ao solo teñen carácter significativo cando o dano que experimenten as especies silvestres que habitan en tales recursos como consecuencia da acción do mesmo axente poidan ser cualificados de significativos.

Artigo 19. *Determinación do estado básico.*

1. De conformidade co artigo 2.19 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, enténdese por estado básico aquel no cal, de non se ter producido o dano ambiental, se acharían os recursos naturais e os servizos de recursos naturais no momento en que sufriron o dano, considerado a partir da mellor información dispoñible.

2. Para determinar o estado básico analizaranse os cambios que se producen no receptor como consecuencia da acción do axente causante do dano. Poderase expresar en termos de cambios experimentados polo receptor, con axuda de indicadores ecolóxicos, como os días de uso do hábitat e a densidade de poboación, entre outros.

En todo caso, a determinación do estado básico realízase atendendo ás fontes de información que se enumeran na epígrafe IV do anexo I e comprenderá unha identificación dos elementos clave do conxunto dos recursos naturais e dos servizos danados.

3. Seleccionárase un estado básico de tipo estático, salvo que concorran as seguintes circunstancias, caso en que se seleccionará un estado de tipo dinámico:

- a) A existencia de información histórica fidedigna que demostre a tendencia, positiva ou negativa, da evo-

lución dos recursos naturais ou dos servizos afectados. En ningún caso se poderá extrapolar ao futuro un cambio globalmente maior nun período de tempo superior ao revelado pola serie histórica.

b) A existencia dun cambio de uso do solo que implique a perda a curto prazo dos recursos ou servizos afectados e que estea previsto nun instrumento de planeamento xa aprobado ou ben en tramitación, cando este fose obxecto de avaliación ambiental favorable ou, de non ser esta exigible, se xa foi sometido ao trámite de información pública.

SECCIÓN 2.ª DETERMINACIÓN DAS MEDIDAS REPARADORAS

Artigo 20. *Finalidade da reparación.*

1. A reparación do dano ambiental terá como finalidade devolver os recursos naturais e os servizos dos recursos naturais danados ao seu estado básico, para o cal se identificarán o tipo, a cantidade, a duración e a localización das medidas reparadoras necesarias.

No caso da reparación dos danos ao solo, adoptaranse as medidas necesarias para garantir, como mínimo, que se eliminen, controlen ou reduzan as substancias, preparados, organismos ou microorganismos nocivos de que se trate, de modo que o solo contaminado deixe de supor unha ameaza significativa de que se produzan efectos adversos para a saúde humana ou para o ambiente. Se na dita reparación non se alcanzar o estado básico, deberá levarse a recuperación ata o dito estado.

2. A determinación das medidas reparadoras concretarase nun proxecto de reparación que será elaborado conforme os criterios que establece o anexo II da Lei 26/2007, do 23 de outubro, esta sección, o anexo II deste regulamento e a normativa autonómica aplicable.

O proxecto de reparación poderá prever un ou máis tipos de medidas reparadoras primarias, compensatorias ou complementarias.

3. Os elementos clave do conxunto dos recursos naturais danados e de servizos de recursos naturais constituirán obxectivos ineludibles da reparación.

Artigo 21. *Identificación das medidas de reparación primarias.*

1. Na reparación primaria restituiranse ou aproxímaranse ao máximo os recursos naturais e os servizos que estes prestan, ao seu estado básico, no lugar en que se produciu o dano.

A reparación primaria poderá consistir, entre outras, nunha ou en varias das seguintes actuacións:

- a) Eliminar, retirar ou neutralizar o axente causante do dano.
- b) Evitar a acción de especies exóticas invasoras.
- c) Repor ou rexenerar, segundo o caso, o recurso afectado co fin de acelerar a súa recuperación ata o estado básico.
- d) Calquera acción dirixida especificamente a repor os servizos dos recursos naturais afectados.
- e) A recuperación natural.

2. Para os efectos da epígrafe 1.2.1 do anexo II da Lei 26/2007, do 23 de outubro, o operador deberá identificar diferentes alternativas de reparación primaria. Estas deberán incorporar unha referencia, cando menos, aos seguintes factores:

a) As consideracións ecolóxicas necesarias para a conservación dos recursos naturais e os servizos dos recursos naturais que foron afectados.

b) O grao de intervención asociado a cada técnica de reparación. O dito grao de intervención poderá ser total, parcial ou basearse na recuperación natural. A súa determinación farase atendendo a aspectos referentes á sensibilidade do medio, o horizonte temporal de recuperación e o custo da medida de reparación, entre outros.

c) Estimación previa da perda provisoria de recursos ou servizos asociada a cada alternativa de reparación.

d) Avaliación da viabilidade técnica da reparación.

e) Estimación previa dos custos de cada alternativa de reparación.

Artigo 22. *Supostos para a aplicación das medidas de reparación complementaria e compensatoria.*

1. Procederá aplicar unha reparación complementaria no suposto de que se cumpra algunha das seguintes circunstancias:

a) Que non sexa posible devolver os recursos naturais ou os servizos de recursos naturais ao seu estado básico só mediante a reparación primaria.

b) Que a reparación primaria non se considere razoable, atendendo aos criterios da epígrafe 1.3.1 do anexo II da Lei 26/2007, do 23 de outubro, e, en todo caso, cando o período de tempo necesario para a súa efectividade ou o seu custo sexan desproporcionados en relación cos beneficios ambientais que se vaian obter. A determinación dos ditos beneficios ambientais realizarase tendo en conta o valor social dos recursos ou servizos perdidos.

O carácter desproporcionado do custo do proxecto deberá ser acreditado polo operador mediante unha memoria económica xustificativa que terá carácter público.

2. Ademais das medidas de reparación primaria e complementaria que procedan, o operador aplicará unha reparación compensatoria para compensar a perda provisoria de recursos naturais ou servizos de recursos naturais durante a recuperación.

Cando as medidas de reparación primaria non se poidan aplicar nun determinado período de tempo, o prazo que transcorra ata a súa efectiva aplicación computarase nas perdas provisionais para efectos de calcular a correspondente medida compensatoria.

Artigo 23. *Identificación das medidas de reparación complementaria e compensatoria.*

1. Co fin de determinar as medidas de reparación complementaria e compensatoria, o operador, unha vez identificadas as diferentes alternativas de reparación primaria, deberá estimar para cada unha delas as perdas dos recursos naturais e dos servizos que estes prestan, acaecidas desde o momento en que se puxesen en marcha as medidas de reparación primaria ata o momento en que os recursos ou servizos alcanzasen o estado básico.

2. As medidas de reparación complementaria e compensatoria consistirán na creación adicional de novos recursos naturais ou servizos de recursos naturais que non existían antes de se producir o dano ambiental e que sexan equivalentes aos danados.

En ningún caso as medidas de reparación complementaria e compensatoria poderán consistir na recuperación natural.

3. As medidas de reparación complementaria e compensatoria poderán consistir na extensión da reparación primaria a recursos ou servizos adicionais e equivalentes aos previstos nela. Así mesmo, ambos os tipos

de reparación poderán consistir nunha soa actuación ou nunha combinación de varias actuacións.

4. O operador deberá identificar as diferentes alternativas de reparación complementaria e compensatoria e seleccionar, en cada caso, o criterio de equivalencia que deba aplicarse para estimar a perda de recursos ou servizos experimentada no lugar do dano e a xeración dos que deberán obterse a través do proxecto de reparación.

5. As medidas de reparación complementaria e compensatoria poderán ser extensibles ao solo.

Artigo 24. *Lugar de reparación.*

1. As medidas de reparación complementaria e compensatoria poderanse realizar no lugar do dano ou nun lugar alternativo vinculado xeograficamente ao lugar danado.

2. Preferentemente optarase por acometer a reparación no lugar danado ou o máis cerca posible da localización dos recursos naturais e os servizos de recursos naturais afectados.

3. No caso de que non sexa posible ou adecuado levar a cabo as medidas de reparación complementaria ou compensatoria no lugar do dano, a autoridade competente poderá acordar que a reparación se realice nun lugar alternativo vinculado xeograficamente ao receptor afectado cando exista unha conexión ecolóxica, territorial ou paisaxística entre os recursos naturais ou os servizos dos recursos naturais danados e o lugar onde se levará a cabo a reparación.

A aplicación dunha medida reparadora nun lugar distinto a aquel en que se produciu o dano deberá en todo caso redundar na mellora dos servizos que proporcionan os recursos naturais no lugar danado.

4. No suposto de que a reparación non se realice no lugar danado, o operador deberá ter en conta, cando menos, os seguintes aspectos:

a) A intensidade, a extensión e a dimensión temporal do dano ambiental, incluída, de ser o caso, a capacidade de recuperación dos receptores afectados.

b) Os servizos que o recurso prestaba no seu estado básico para que se garanta a súa reparación mediante a aplicación das medidas de reparación complementaria ou compensatoria na nova localización. Para evitar que xurdan problemas de fragmentación de hábitat, a dita actuación realizarase mesmo á custa de incrementar a cantidade de recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais que se deba xerar mediante o proxecto de reparación.

c) Os intereses da poboación afectada, en particular, os daquela afectada polo dano e os da que se vería beneficiada pola reparación.

Artigo 25. *Contido do proxecto de reparación.*

1. O proxecto de reparación estará debidamente xustificado e terá o seguinte contido mínimo, ademais do que, de ser o caso, poidan establecer as comunidades autónomas:

a) Localización espacial e temporal do dano ambiental.

b) Caracterización do dano ambiental conforme o establecido na sección primeira deste capítulo.

c) Unha exposición das principais alternativas de reparación estudadas e unha xustificación das razóns que fundamentan a selección do proxecto de reparación e as medidas que o integran, conforme os criterios do anexo II.1.3.1 da Lei 26/2007, do 23 outubro.

d) Descrición xeral da alternativa elixida para o proxecto de reparación e, ao menos, dos seguintes aspectos:

1.º Obxectivos de reparación e actuacións en que consisten as medidas de reparación primaria, complementaria e compensatoria.

2.º Tipo e calidade de recursos naturais ou servizos dos recursos naturais xerados mediante a reparación.

3.º Ritmo e grao de recuperación dos recursos naturais ou servizos dos recursos naturais danados.

4.º Horizonte temporal ata que os recursos naturais ou servizos dos recursos naturais recuperan o seu estado básico.

5.º Lugar onde se levan a cabo as medidas reparadoras.

6.º Custo do proxecto.

7.º Eficacia e viabilidade do proxecto de reparación.

f) Programa de seguimento.

2. Para a fixación da responsabilidade mancomunada de todos os operadores que contribuíron a causar un determinado dano ambiental nas súas diversas fases, poderá definirse un só proxecto de reparación en función das súas respectivas cotas de contribución á causación do dito dano.

Artigo 26. *Aprobación do proxecto de reparación.*

1. De conformidade co disposto no artigo 45 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, tendo en conta a información que puider derivar do trámite establecido no artigo 42.3 daquela, a autoridade competente valorará e aprobará, de ser o caso, o proxecto de reparación.

2. Nos casos en que a reparación deba realizarse en lugar distinto do danado, a autoridade competente velará especialmente por que se teñan en conta os intereses da poboación afectada.

Así mesmo, a autoridade competente analizará especialmente os supostos en que o operador alegue a existencia dun custo desproporcionado para non adoptar unha determinada medida ou alternativa de reparación.

Artigo 27. *Proxectos que deban ser sometidos a avaliación de impacto ambiental.*

Nos casos en que o proxecto de reparación deba ser sometido a avaliación de impacto ambiental, o operador deberá adoptar as medidas de evitación de maiores danos necesarias e poderá solicitar a tramitación urxente da dita avaliación baseándose en razóns de interese público que valorará a autoridade competente.

Artigo 28. *Execución do proxecto de reparación.*

1. A resolución poderá acordar que a execución do proxecto se realice, ben de maneira global, ben por fases, cando a determinación das medidas de reparación de cada fase dependa do resultado obtido na execución da fase precedente.

Cando a execución do proxecto se realice por fases, a autoridade competente, coa audiencia previa ao operador e aos demais interesados e emitidos os informes que resulten pertinentes, aprobará as medidas de reparación do proxecto que deban executarse en cada unha das fases sucesivas.

2. No caso de que o desenvolvemento dun proxecto de reparación quede interrompido por un suceso extraordinario alleo ao operador que afecte o proxecto de reparación, os obxectivos perseguidos polo proxecto

de reparación poderanse axustar ás novas condicións ecolóxicas experimentadas polos recursos naturais e os servizos dos recursos naturais perdidos e gañados durante a execución do dito proxecto de reparación.

3. A modificación substancial do proxecto de reparación deberá ser aprobada pola autoridade competente.

Artigo 29. Xeración dun estado de conservación superior ao estado básico.

1. Cando o estado básico dos recursos naturais ou servizos dos recursos naturais danados se encontrar nun estado de conservación non favorable, inferior ao seu potencial ecolóxico ou degradado, a autoridade competente, ao abeiro do artigo 23 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, poderá realizar directamente o proxecto de reparación que devolva uns e outros a un estado de conservación superior ao estado básico ou convir co operador que este realice o dito proxecto de reparación.

2. Os custos adicionais vinculados á consecución dun estado de conservación superior ao estado básico serán asumidos pola autoridade competente, sempre que por aplicación doutras normas sectoriais o operador ou outros suxeitos non estean obrigados á dita reparación.

SECCIÓN 3.ª SEGUIMIENTO E VIXILANCIA DO PROXECTO DE REPARACIÓN

Artigo 30. Seguimento do proxecto de reparación.

1. O operador deberá realizar o seguimento do proxecto de reparación co fin de determinar o seu grao de cumprimento e de identificar os problemas que puiden xurdir durante a súa execución e as posibles medidas correctoras.

No caso de que a execución do proxecto se realice por fases, nos labores de seguimento deberase comprobar que en cada fase se executaron as medidas correspondentes.

2. O operador deberá proporcionar información relevante sobre a execución do proxecto de reparación á autoridade competente coa periodicidade que estableza o programa de seguimento.

3. A autoridade competente porá á disposición das persoas interesadas e do público en xeral, cando menos, a seguinte información:

- a) O grao de cumprimento dos obxectivos de recuperación por parte do proxecto de reparación.
- b) A xustificación das modificacións substanciais efectuadas sobre o proxecto de reparación.
- c) As medidas correctoras adoptadas.
- d) A existencia ou ausencia de riscos potenciais sobre a saúde humana e, especificamente, a dos traballadores da empresa.

Artigo 31. Informe final de cumprimento.

1. O operador estará obrigado a elaborar un informe final de cumprimento que remitirá á autoridade competente unha vez concluída a execución do proxecto de reparación.

2. O informe final de cumprimento deberá incluír, cando menos, os seguintes contidos:

- a) Declaración do operador de ter cumprido o contido da resolución pola que se aproba o proxecto de reparación conforme se dispón no artigo 26.
- b) Os resultados obtidos no programa de seguimento e de comunicación.

c) As modificacións e continxencias que afectasen o proxecto de reparación, incluída, de ser o caso, a aplicación das medidas correctoras correspondentes.

Artigo 32. Cumprimento da execución do proxecto de reparación.

1. Unha vez analizado o informe final de cumprimento, a autoridade competente manifestará, de forma motivada, a súa conformidade ou desconformidade coa execución do proxecto de reparación, nos termos que dispoña a normativa autonómica.

2. Transcorridos tres meses desde a recepción do informe final de cumprimento sen que a autoridade competente manifestase de modo expreso a súa conformidade ou desconformidade, entenderase que aquela outorga a súa conformidade coa execución do proxecto de reparación. O dito prazo deberase computar desde a recepción completa do informe final de cumprimento.

3. O informe final de cumprimento e a decisión da autoridade competente sobre a execución do proxecto de reparación porase á disposición das persoas interesadas e do público en xeral, conforme o disposto na Lei 27/2006, do 18 de xullo.

CAPÍTULO III

Garantía financeira obrigatoria

SECCIÓN 1.ª DETERMINACIÓN DA GARANTÍA FINANCEIRA OBRIGATORIA

Artigo 33. Fixación da contía da garantía financeira obrigatoria.

1. De conformidade co disposto no artigo 24.1 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, os operadores das actividades incluídas no seu anexo III deberán dispor dunha garantía financeira que lles permita facer fronte á responsabilidade ambiental inherente á súa actividade.

2. A determinación da contía da garantía financeira partirá da análise de riscos ambientais da actividade, previsto no artigo 24.3 Lei 26/2007, do 23 de outubro, e que se desenvolve nos artigos 34 e seguintes deste regulamento. Esta análise de riscos deberá ser verificada e conterá, coa finalidade de fixar a citada contía, as seguintes operacións:

a) Identificar os escenarios accidentais e establecer a probabilidade de ocorrencia de cada escenario.

b) Establecer o valor do dano ambiental asociado a cada escenario accidental seguindo os seguintes pasos:

1.º En primeiro lugar, cuantificarase o dano ambiental xerado en cada escenario.

2.º En segundo lugar, monetizarase o dano ambiental xerado en cada escenario, cuxo valor será igual ao custo do proxecto de reparación primaria.

c) Calcular o risco asociado a cada escenario accidental como o produto entre a probabilidade de ocorrencia do escenario e o valor do dano ambiental.

d) Seleccionar os escenarios de menor custo asociado que agrupen o 95 por cento do risco total.

e) Establecer como proposta de contía da garantía financeira o valor do dano ambiental máis alto entre os escenarios accidentais seleccionados.

3. Unha vez determinada a contía da garantía financeira obrigatoria, procederase a calcular os custos de prevención e evitación do dano, e para estes efectos o operador poderá:

a) Aplicar unha porcentaxe sobre a contía total da garantía obrigatoria.

b) Estimar tales custos de prevención e evitación a través da análise de riscos ambientais.

En todo caso, a contía dos gastos de prevención e evitación do dano será, como mínimo, o dez por cento do importe total da garantía determinada de acordo cos números precedentes.

4. A autoridade competente, a partir da proposta de contía presentada polo operador na análise de riscos, determinará, tras comprobar formalmente que se realizaron as operacións previstas neste artigo, a cantidade que se deba garantir. A dita cantidade terá carácter de mínima e non condicionará nin limitará en ningún sentido a facultade do interesado de constituír unha garantía por un importe maior, mediante o mesmo ou outros instrumentos.

Artigo 34. *Elaboración da análise de riscos ambientais.*

1. A análise de riscos ambientais será realizada polo operador ou por un terceiro contratado por este, seguindo o esquema establecido pola norma UNE 150.008 ou outras normas equivalentes. Así mesmo, cun grao de detalle adecuado ao carácter hipotético do dano, na elaboración da análise de riscos deberán utilizarse os criterios recollidos no capítulo II respecto aos seguintes parámetros:

- a) A caracterización do contorno en que se localiza a instalación.
- b) A identificación do axente causante do dano e dos recursos e servizos afectados.
- c) A extensión, intensidade e escala temporal do dano.
- d) Unha avaliación da significatividade do dano.
- e) A identificación das medidas de reparación primaria.

Non obstante, para a cuantificación teranse en conta as seguintes regras:

- a) A incerteza asociada á estimación da magnitude do dano ambiental dunha hipótese de accidente delimitarase preferentemente coa utilización de modelos de simulación do comportamento do axente causante do dano ambiental.
- b) Os danos agudo, crónico e potencial equivalen a unha perda de recurso natural ou servizo de recurso natural dun 75, 30 e 5 por cento, respectivamente.

2. As análises de riscos terán en conta en que medida os sistemas de prevención e xestión de riscos adoptados polo operador reducen o potencial dano ambiental que poida derivar da actividade.

3. O operador actualizará a análise de riscos ambientais sempre que o coide oportuno e, en todo caso, cando se produzan modificacións substanciais na actividade, na instalación ou na autorización substantiva.

Artigo 35. *Análises de riscos ambientais sectoriais.*

1. As análises de riscos ambientais poderanse elaborar tomando como base os modelos de informe de riscos ambientais tipo («MIRAT») ou, de ser o caso, as guías metodolóxicas, co informe previo da Comisión técnica de prevención e reparación de riscos ambientais para cada sector.

2. Os modelos de informe de riscos ambientais tipo incorporarán todas as tipoloxías de actividades e instalacións do sector en todos os escenarios accidentais relevantes en relación cos medios receptores.

3. Os criterios e guías recollidas nos modelos de informe de riscos ambientais tipo deberán particulari-

zar para a realidade do contorno e localización específica onde se sitúe a instalación ou actividade.

4. O Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño difundirá os modelos de informe de riscos ambientais tipo ou as guías metodolóxicas sobre que emitise informe a Comisión técnica de prevención e reparación de riscos ambientais.

Artigo 36. *Cálculo da garantía financeira mediante táboas de baremos.*

1. No cálculo da contía da garantía financeira obrigatoria para sectores ou subsectores de actividade ou para pequenas e medianas empresas que, polo seu alto grao de homoxeneidade, permitan a estandarización dos seus riscos ambientais, por seren estes limitados, identificables e coñecidos, as ordes ministeriais a que se refire a disposición derradeira cuarta da Lei 26/2007, do 23 de outubro, poderán conter táboas de baremos.

En todo caso, os parámetros que se utilicen para elaborar as ditas táboas de baremos deberán establecerse en relación coa intensidade e extensión do dano que a actividade do operador poida causar. Así mesmo, o método de cálculo deberá asegurar a cobertura do custo de reparación primaria.

2. No caso de que se acuda ás táboas de baremos, para o cálculo da garantía financeira non será necesario realizar a análise de riscos que se regula neste regulamento.

Artigo 37. *Supostos de exención da garantía financeira obrigatoria.*

Para determinar os supostos de exención da obriga de constituír garantía financeira utilizarase calquera dos instrumentos de análise de riscos e de cálculo da contía da garantía financeira previstos neste regulamento.

Artigo 38. *Actualización da contía mínima da garantía financeira.*

A contía mínima que se deba garantir actualizarase nos termos en que se indique na póliza ou no correspondente instrumento de constitución de garantía financeira. En todo caso, o operador poderá solicitar a actualización da contía cando actualice a súa análise de riscos.

Artigo 39. *Continuidade da cobertura da garantía financeira.*

1. A garantía financeira deberá quedar constituída desde a data en que produza efecto a autorización necesaria para o exercicio da actividade, e conforme os requisitos e o calendario previstos na disposición derradeira cuarta da Lei 26/2007, do 23 de outubro. O operador deberá manter unha garantía en vigor durante todo o período de actividade ata que esta poida considerarse finalizada conforme o disposto na normativa sectorial aplicable, independentemente dos posibles cambios que poidan producirse na modalidade da garantía ou na entidade financeira ou aseguradora con que esta se subscriba. A autoridade competente establecerá os correspondentes sistemas de control que permitan constatar a vixencia de tales garantías. Para este efecto as entidades aseguradoras, as entidades financeiras e os propios operadores deberán proporcionar á autoridade competente a información necesaria.

2. Para estes efectos, e cando a garantía se contrate a través dun seguro de responsabilidade ambiental, a autoridade competente poderalle exixir ao opera-

dor autorizado unha xustificación dos seguintes extremos:

- a) A efectiva vixencia da garantía financeira e a súa renovación ao final do período de validez, mediante a presentación do recibo de prima inicial e os recibos correspondentes aos sucesivos períodos de cobertura.
- b) A inexistencia, no caso de substitución dun contrato por outro, de desaxuste nos períodos de cobertura que dea lugar a que un suceso poida non estar cuberto nin pola póliza substituída nin pola substituínte.
- c) A inexistencia, ao finalizar a actividade autorizada, de lagoas de cobertura entre a data en que finaliza a garantía do seguro e aquela a partir da cal outorga cobertura o fondo de indemnización regulado no artigo 33 da Lei 26/2007, do 23 de outubro.

En calquera caso, as entidades aseguradoras emitirán un certificado de seguro de responsabilidade ambiental, sempre que a administración llo requira ao operador.

3. Nos supostos de aval ou reserva técnica, a autoridade competente poderalle exixir ao operador a documentación que permita comprobar a vixencia e a contía da garantía financeira.

Artigo 40. *Garantía financeira no caso de pluralidade de actividades ou instalacións.*

1. A garantía financeira por responsabilidade ambiental establecerase por cada actividade económica ou profesional ou autorización relacionadas no anexo III da Lei 26/2007, do 23 de outubro, sen prexuízo do disposto nos seguintes números.

2. Cando o operador desenvolva a súa actividade en máis dunha instalación, con independencia de que estea suxeita á mesma ou a distintas autorizacións, poderá elixir entre estas dúas opcións:

- a) A constitución de instrumentos de garantía independentes para cada instalación.
- b) A inclusión nun mesmo instrumento de garantía da actividade desenvolvida por todas as instalacións. A análise de riscos que sirva de punto de partida para a fixación da contía deste instrumento de garantía deberá realizarse para cada instalación ou, se se opta por un único documento, particularizarse para cada instalación, conforme todos os requisitos establecidos neste regulamento para a análise de riscos.

c) Excepcionalmente, cando o grao de homoxeneidade das instalacións e dos seus riscos asociados o permitan, e así derive da súa análise de riscos, un operador poderá garantir un conxunto de instalacións das que sexa titular a través dun único instrumento de garantía, cuxa contía será a máis alta das resultantes tras calcular a garantía que corresponda a cada unha das ditas instalacións.

Nos supostos das alíneas b) e c), o instrumento de garantía incorporará unha cláusula co obxecto de asegurar que por ocorrer un sinistro nalgunha das instalacións as garantías non quedan reducidas ou esgotadas para o resto. Así mesmo, nestes casos a proposta de garantía financeira poderase presentar ante a autoridade competente da comunidade autónoma en que se encontre o domicilio social do operador ou en que se localice a instalación coa contía de garantía financeira máis alta. O operador comunicará á autoridade competente no territorio das restantes instalacións a constitución da garantía financeira.

3. Cando o operador desenvolva nunha soa instalación distintas actividades do anexo III poderá cubrir as súas responsabilidades cun só instrumento de garantía financeira.

Neste caso, a garantía financeira tamén incorporará unha cláusula co obxecto de asegurar que por acaecer un sinistro nalgunha das actividades cubertas as garantías non quedan esgotadas nin reducidas para o resto.

4. Cando un operador desenvolva actividades incluídas no anexo III da Lei 26/2007, do 23 de outubro, e outras que non o estean, utilizando para ambas as mesmas instalacións, medios de transporte ou persoal, poderase admitir que quede incluída na garantía a responsabilidade que poida xerarse co conxunto de actividades en que se dea a dita circunstancia.

SECCIÓN 2.ª REGRAS ESPECÍFICAS PARA AS DIFERENTES MODALIDADES DE GARANTÍAS FINANCEIRAS

Artigo 41. *Avais.*

1. A garantía financeira poderase constituír mediante aval outorgado por bancos, caixas de aforro, cooperativas de crédito, sociedades de garantía recíproca ou establecementos financeiros de crédito.

2. Cando esta garantía se constituía a favor da Administración xeral do Estado, depositarase na Caixa Xeral de Depósitos ou nalgunha das súas sucursais, encadradas nas delegacións de Economía e Facenda, e axustarase aos requisitos previstos no seu regulamento, aprobado polo Real decreto 161/1997, do 7 de febreiro.

3. Cando a garantía se constituía a favor dunha comunidade autónoma, depositarase no órgano que dispoña a comunidade autónoma e axustarase aos requisitos previstos na súa normativa reguladora.

Artigo 42. *Reservas técnicas.*

1. O operador poderá constituír a reserva técnica prevista no artigo 26.c) da Lei 26/2007, do 23 de outubro, no prazo máximo de cinco anos desde que a garantía financeira sexa exixible. Ata a dita data a responsabilidade ambiental cubrirase con calquera das outras dúas modalidades previstas no citado artigo.

2. Esta reserva reflectirase na contabilidade da empresa nunha conta denominada «Reserva técnica de responsabilidade ambiental prevista no artigo 26.c) da Lei 26/2007, do 23 de outubro».

3. A materialización da reserva técnica terá que garantir o valor da contía da garantía en termos nominais.

Artigo 43. *Reposición de avais e reservas técnicas.*

A garantía mediante aval ou reserva técnica soamente se poderá reducir ou cancelar por aplicación á reparación dos danos ambientais e a súa reposición realízase conforme o artigo 31.2 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, mediante un novo aval, unha nova reserva técnica ou acudindo a calquera das outras modalidades de garantía.

Artigo 44. *Fondo de compensación de danos ambientais do Consorcio de Compensación de Seguros.*

1. Os titulares de actividades que, estando obrigados a constituír unha garantía financeira, opten pola alternativa de contratar un seguro de responsabilidade ambiental, deberán complementar a dita cobertura coa contribución ao Fondo de compensación de danos ambientais, que será xestionado e administrado polo Consorcio de Compensación de Seguros. A dita contribución será recadada polas entidades aseguradoras xunto coas súas primas mediante unha recarga na prima do seguro, que será ingresada ao Consorcio de forma mensual. A contía da contribución fixarase

mediante as tarifas que se aproben por resolución da Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións.

2. O fondo estará destinado a prolongar a cobertura do seguro para as responsabilidades aseguradas na póliza orixinal e nos seus mesmos termos, por aqueles danos que, tendo sido causados polas actividades autorizadas durante o período de vixencia do seguro, se manifesten ou reclamen despois do transcurso dos prazos de manifestación ou reclamación admitidos na póliza, e se reclamen no transcurso, como máximo, dun número de anos igual a aquel durante o cal estivo vixente a póliza de seguro, contados desde que esta terminou e co límite de 30 anos.

Non obstante, dado que os prazos de manifestación e reclamación admitidos na póliza inclúen os tres anos seguintes á terminación da vixencia do seguro, o límite da cobertura do Consorcio de Compensación de Seguros nunca será superior a 27 anos.

No suposto de que nalgún momento o seguro for interrompido por non se ter procedido á súa renovación, este período de interrupción será excluído para efectos da cobertura do fondo.

3. O fondo non outorgará cobertura para:

- a) As actividades cuxos seguros fosen cancelados antes de cesar a actividade.
- b) Os danos que fosen xerados despois de cesar a actividade, por se teren abandonado instalacións con potencial contaminante, sen cumprir coas medidas obrigatorias para evitar o dito risco.
- c) Os feitos, danos ou responsabilidades que non terían tido cobertura no seguro de ter estado a póliza en vigor.
- d) Os episodios de contaminación que sexan descubertos de forma fidedigna por primeira vez, antes de transcorren tres anos desde que tivo lugar o cesamento da actividade asegurada. Para estes efectos, considérase data de cesamento da actividade asegurada aquela en que concluíron as operacións preceptivas para o saneamento ou desmantelamento das instalacións para efectos de prevención de contaminacións futuras, ou ben aquela en que o asegurado deixou de levar a cabo calquera tipo de actividade na instalación.
- e) Os episodios de contaminación que sexan reclamados por primeira vez despois de transcorrido o prazo de aplicación previsto no artigo 4 da Lei 26/2007, do 23 de outubro.

O Consorcio atenderá con cargo ao mesmo fondo as obrigas que, nos termos e cos límites da póliza de seguro, correspondan a aqueles operadores que a subscribisen, e cuxa entidade aseguradora fose declarada en concurso ou, tendo sido disolta e encontrándose en situación de insolvencia, estiver suxeita a un procedemento de liquidación intervida ou esta fose asumida polo propio Consorcio de Compensación de Seguros.

4. As responsabilidades do fondo corresponderanse en cada caso cos importes que, segundo cada tipo de actividade, fosen determinados de conformidade co previsto no artigo 24 da Lei 26/2007, do 23 de outubro, e no caso das mencionadas no primeiro punto deste artigo quedarán limitadas, ademais, ao importe total constituído nel.

No caso de que durante o período de vixencia do seguro ou os seguros sucesivos, a suma asegurada se modificar, o fondo cubrirá unha suma asegurada equivalente á media aritmética das sumas aseguradas durante os últimos cinco anos, como máximo, en que os seguros estiveron vixentes, contando desde o ano en que se produciu o dano ambiental.

5. Non se atenderán con cargo ao fondo as exclusións de cobertura previstas na póliza de seguro, nin as

establecidas na Lei 26/2007, do 23 de outubro, e nas disposicións que a desenvolven.

6. As entidades aseguradoras ficarán obrigadas a conservar a información relativa aos contratos de seguros subscritos para dar cobertura á garantía financeira obrigatoria, durante o ámbito temporal da responsabilidade ambiental, debendo pór á disposición do Consorcio esta información cando lle sexa solicitada. A información deberá conter os seguintes datos:

- a) Actividade.
- b) Nome do tomador, do operador e o NIF de ambos.
- c) Suma asegurada.
- d) Períodos de vixencia da póliza.
- e) Condicións de cobertura.

SECCIÓN 3.ª VERIFICACIÓN DA ANÁLISE DE RISCOS AMBIENTAIS

Artigo 45. *Verificación do informe de análise de riscos ambientais.*

1. O operador deberá someter a análise de riscos ambientais a un procedemento de verificación, conforme o disposto nesta sección e demais normativa aplicable.

2. O proceso de verificación deberá constatar, como mínimo, os seguintes aspectos:

- a) O cumprimento da norma UNE 150.008 ou norma equivalente, que sirva como referencia.
- b) A rastrexabilidade dos datos de partida empregados para a elaboración da análise de riscos.
- c) A garantía de que os modelos, as ferramentas e as técnicas utilizadas no marco do método establecido polos estándares citados na alínea a) gozan de recoñecemento internacional por parte da comunidade técnico-científica, ou son considerados como solventes para o ámbito de aplicación da análise.

Artigo 46. *Requisitos mínimos dos verificadores.*

1. O verificador deberá cumprir os seguintes requisitos mínimos:

- a) Ser independente do titular da instalación.
- b) Levar a cabo as súas actividades de maneira profesional, competente e obxectiva.
- c) Coñecer a normativa e as directrices pertinentes en materia de responsabilidade ambiental e análise de riscos, en particular:

1.º A Lei 26/2007, do 23 de outubro, de responsabilidade ambiental, e a súa normativa de desenvolvemento.

2.º As directrices, recomendacións ou resolucións interpretativas sobre prevención e reparación de danos ambientais que, de ser o caso, elabore a Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais.

3.º As normas e directrices pertinentes adoptadas pola Comisión Europea.

4.º A norma UNE 150.008 ou normas equivalentes.

d) Estar acreditado polo órgano competente en materia de acreditación.

2. Tanto as actividades de verificación como de acreditación serán compatibles coas exigencias que derivan da aplicación da Directiva 2006/123/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 12 de decembro de 2006, relativa aos servizos no mercado interior.

Disposición adicional primeira. *Remisión de información á Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais.*

De conformidade co establecido na disposición adicional quinta da Lei 26/2007, do 23 de outubro, as comunidades autónomas informarán a Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais, cunha periodicidade anual, dos danos ambientais ocorridos no seu territorio e dos proxectos de reparación aprobados para levar a cabo a súa reparación.

Disposición adicional segunda. *Réxime económico da Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais.*

A constitución e funcionamento da Comisión técnica de prevención e reparación de danos ambientais regulada neste regulamento non suporá ningún incremento do gasto público e atenderase cos recursos persoais e materiais existentes no Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño.

Disposición adicional terceira. *Adaptación dos seguros existentes.*

1. Aqueles titulares de actividades económicas ou profesionais que por disposicións ambientais anteriores á Lei 26/2007, do 23 de outubro, estean suxeitos á obriga de prestar fianzas ou contratar seguros de responsabilidade que cubran danos ás persoas, ás cousas e á restauración dos recursos naturais poderán, ben substituír as ditas fianzas e seguros por outras mediante os que se cubran tamén as responsabilidades que deriven da Lei 26/2007, do 23 de outubro, ou complementalas con esta mesma finalidade.

2. Para a fixación das contías que se deban asegurar conforme a citada lei, a autoridade competente utilizará os criterios fixados neste real decreto.

Disposición adicional cuarta. *Revisión dos métodos para a fixación da contía da garantía financeira e para a reparación do dano ambiental.*

O método establecido no artigo 33 deste regulamento para fixar a contía da garantía financeira do dano e a metodoloxía de reparación será revisado polo Goberno á luz da experiencia derivada da súa aplicación cando transcorrese un prazo suficiente para avaliar a súa idoneidade, e en todo caso transcorridos cinco anos computados desde que a garantía financeira obrigatoria sexa exixible, no primeiro caso, e desde a entrada en vigor do regulamento, no segundo caso.

Disposición adicional quinta. *Recoñecemento das garantías financeiras de responsabilidade ambiental doutro Estado membro da Unión Europea.*

1. En aplicación do principio de libre prestación de servizos transfronteirizos recollido no art. 49 do Tratado constitutivo da Comunidade Europea, recoñeceranse as garantías financeiras de responsabilidade ambiental equivalentes ás previstas na Lei 26/2007, do 23 de outubro, e desenvolvidas neste real decreto, de que dispoñan os operadores das actividades incluídas no anexo III da citada lei establecidos noutros Estados da Unión Europea.

O depósito destas garantías ante a autoridade competente española deberá ser acompañado de tradución a unha lingua oficial no ámbito territorial daquela, e

dunha declaración, formulada baixo a responsabilidade de quen a emita, de cumprir cos requisitos deste regulamento.

2. As garantías financeiras de responsabilidade ambiental previstas na Lei 26/2007, do 23 de outubro, e desenvolvidas neste regulamento, outorgadas por entidades equivalentes a bancos, caixas de aforro, cooperativas de crédito, sociedades de garantía recíproca ou establecementos financeiros de crédito, así como por entidades de seguro existentes noutro Estado da Unión Europea e autorizadas para operar en España en réxime de dereito de establecemento ou de libre prestación de servizos, deberán quedar suxeitas á lexislación española e sometidas á xurisdición e competencia dos xulgados e tribunais da localidade onde teña a súa sede a autoridade competente para o seu depósito.

Disposición adicional sexta. *Adaptación de análises de riscos ambientais existentes.*

Aqueles titulares de actividades económicas ou profesionais que, por disposicións ambientais anteriores á Lei 26/2007, do 23 de outubro, estean suxeitos á obriga de realizar análises de riscos ambientais, poderán realizar un soa análise de riscos sempre que cumpra os obxectivos e os requisitos exixidos tanto no réxime de responsabilidade ambiental como nas normas sectoriais que os prevexan.

No caso dos operadores que dispoñan xa de análises de riscos ambientais poderanas adaptar ás exixencias da Lei 26/2007, do 23 de outubro, e ao disposto neste regulamento.

Disposición derradeira primeira. *Realización das análises dos riscos ambientais.*

1. A realización das análises dos riscos ambientais necesarias para o cálculo da contía da garantía financeira prevista no capítulo III non se deberá levar a cabo con carácter obrigatorio ata que se publiquen as ordes ministeriais a que se refire a disposición derradeira cuarta da Lei 26/2007, do 23 de outubro.

2. Os modelos de informe de riscos ambientais tipo de cada sector ou, de ser o caso, a guía metodolóxica correspondente deberán estar elaborados antes das citadas ordes ministeriais.

Disposición derradeira segunda. *Garantías financeiras obrigatorias por explotación de instalacións de residuos de industrias extractivas.*

1. A garantía financeira obrigatoria regulada no capítulo III deste regulamento deberá ter en conta a cobertura outorgada polas garantías financeiras obrigatorias que terán que constituír os titulares das entidades explotadoras das instalacións de residuos das industrias extractivas, no marco do disposto na Directiva 2006/21/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 15 de marzo de 2006, sobre a xestión dos residuos de industrias extractivas e pola que se modifica a Directiva 2004/35/CE, de forma que non se produza solapamento ou descubierto.

2. O operador poderá integrar nunha soa todas as garantías financeiras a que se refire o número anterior, incluíndo a obrigatoria en concepto de rehabilitación do espazo afectado pola propia explotación e os seus servizos e instalacións anexos. En tal caso, a cantidade destinada a facer fronte a cada un dos riscos deberá quedar claramente delimitada e facilmente dispoñible do resto da garantía.

ANEXO I

Aspectos técnicos da determinación do dano ambiental

I. Identificación dos recursos naturais e servizos afectados

1. Cando para a identificación dos recursos naturais sexa necesario acudir a modelos de simulación que permitan determinar o comportamento do axente nos medios de difusión e valorar a exposición dos recursos, utilizaranse documentos de referencia acreditados ou emitidos por organismos oficiais. Terán a dita condición, entre outros, a Technical Guidance Document on Risk Assessment (CE, 2003) e a Guidance on Information Requirements and Chemical Safety Assessment (ECHA, 2008).

Os recursos identificados determinarán a escala de estudo relevante para a cuantificación do dano. Para definir a escala de estudo deberase ter en conta a afectación do ecosistema con respecto ao individuo, poboación, hábitat ou comunidade.

A dita definición condicionarán a unidade ou unidades de medida a partir das cales se cuantificarán os recursos naturais afectados e que deberán ser xerados a través da reparación.

2. Para a identificación dos servizos utilizaranse inventarios de servizos amparados en marcos de referencia obxectivos e contrastados cientificamente. Terá esta condición, entre outros, o inventario de servizos proposto pola Avaliación dos Ecosistemas do Milenio, no que se basea, a modo de exemplo, a seguinte táboa.

Tipos de servizos ambientais que prestan os ecosistemas:

Servizos de base

Servizos necesarios para a produción dos demais servizos dos ecosistemas:

Ciclo de nutrientes
Formación de solo
Produción primaria

<i>Servizos de aprovisionamento</i>	<i>Servizos de regulación</i>	<i>Servizos culturais</i>
<p>Produtos que se obteñen dos ecosistemas:</p> <p>Alimento. Fibra. Combustible. Recursos xenéticos. Produtos bioquímicos, medicinas naturais, produtos farmacéuticos. Auga doce.</p>	<p>Beneficios que se obteñen da regulación dos procesos dos ecosistemas:</p> <p>Regulación da calidade do aire. Regulación do clima. Regulación da auga. Regulación da erosión. Purificación da auga e tratamento de augas residuais. Regulación de enfermidades. Regulación de pestes. Polinización. Regulación dos desastres naturais.</p>	<p>Beneficios intanxibles que se obteñen dos ecosistemas:</p> <p>Valores espirituais e relixiosos. Valores estéticos. Recreación e ecoturismo. Educativos.</p>

Os servizos identificados determinarán, igual ca no caso dos recursos, a escala de estudo que é relevante para a cuantificación do dano.

II. Extensión do dano

1. A extensión do dano medirase en unidades biofísicas do recurso afectado relativas á superficie, a masa, o volume, ou o tamaño da poboación, entre outras.

O operador poderá utilizar na dita tarefa modelos de simulación do transporte e do comportamento do axente causante do dano nos medios de difusión e nos receptores.

2. Para a determinación da extensión do dano ás especies silvestres considerarase tanto a súa exposición directa ao axente causante do dano, vía inhalación ou ingestión, como a súa exposición indirecta a través da cadea trófica, a atmosfera, o hábitat, o solo, as augas e a ribeira do mar e das rías, entre outros.

3. No caso de que o axente causante do dano sexa de tipo químico, o operador determinará a concentración que pode alcanzar a dita substancia no medio receptor. Na medida do posible, o operador establecerá a distribución da dita concentración na superficie afectada.

4. No caso de que o axente causante do dano sexa un organismo modificado xeneticamente, a determina-

ción da extensión do dano realizarase conforme o disposto na Lei 9/2003, do 25 de abril, pola que se establece o réxime xurídico da utilización confinada, liberación voluntaria e comercialización de organismos modificados xeneticamente, e no Real decreto 178/2004, do 30 de xaneiro, polo que se aproba o regulamento xeral para o seu desenvolvemento, mediante unha análise para o efecto, caso por caso, acreditada por un organismo oficialmente recoñecido.

Na determinación da extensión do dano ocasionado por organismos xeneticamente modificados considerarase tanto a súa exposición directa ao axente causante do dano como a súa exposición indirecta a través de mecanismos tales como a interacción con outros organismos, a transferencia de material xenético ou os cambios no uso ou na xestión. Tamén se considerarán os efectos acumulados a longo prazo nos termos en que se describen no anexo IV do Real decreto 178/2004, do 30 de xaneiro.

III. Intensidade do dano

A estimación da intensidade do dano realizarase a partir de indicadores cuantitativos e cualitativos. Caso de non encontrar un indicador adecuado para o efecto, poderase deseñar unha escala que represente en ter-

mos de porcentaxe as variacións de calidade experimentadas polos recursos ou servizos afectados.

Para a valoración de forma específica dos efectos sobre as especies silvestres e a saúde humana considerárase calquera vía de exposición a través do aire, a auga e o solo, incluíndo a ingestión, a inhalación e a absorción.

1. Intensidade do dano ocasionado por un axente de tipo químico.

1.1 No caso de que o axente causante do dano sexa unha substancia química, o nivel de intensidade mídase en relación coa concentración ou dose límite. Para iso consideráranse, entre outros aspectos, a concentración que alcanza a dita substancia no receptor afectado, o tempo de exposición do receptor á dita substancia e a relación de ambos co limiar de toxicidade.

Con este fin, e na medida en que tecnicamente sexa posible, obtérase información sobre os limiares de toxicidade dos recursos que poidan verse afectados e que se asocian ao axente químico. Tal información poderase obter, entre outras fontes, das bases de datos de substancias químicas que proporcionan a Axencia Europea de Substancias e Preparados Químicos (ECHA), o Instituto para a Saúde e Protección do Consumidor (Institute for Health and Consumer Protection) pertencente ao Centro Común de Investigación da Comisión Europea (European Commission's Joint Research Centre), tales como IUCLID (International Uniform Chemical Information Database), SRC (Syracuse Research Corporation), Chemfinder, IPCS (International Programme on Chemical Safety) e OECD Existing Chemicals.

Na determinación da intensidade do dano distínguese entre niveis agudos, crónicos e potenciais, consonte o establecido no artigo 2.e).

1.2 No caso de dispor de máis dun limiar de toxicidade que permita avaliar o mesmo nivel de intensidade para o mesmo receptor e tempo de exposición, escollese o indicador de menor valor de acordo co principio de precaución.

1.3 Nos casos en que non exista información acerca do limiar de toxicidade do axente químico, o operador optará xustificadamente por unha das seguintes solucións:

a) Realízase un estudo experimental que permita establecer os limiares de dano para a substancia e o receptor que son obxecto de estudo, o cal deberá ser de similares características ás que se prevén na lexislación vixente de regulación de produtos químicos.

b) Utilízanse os valores limiares ou de concentración límite que se prevén na lexislación vixente referente a derramamentos, verteduras ou niveis de inmisión, no caso de que non afecten a saúde humana.

c) Aplícanse valores doutras substancias cuxas propiedades físicas e químicas afecten de maneira similar o mesmo recurso.

2. Intensidade do dano ocasionado por un axente de tipo físico ou biolóxico.

2.1 No caso de que o axente causante do dano sexa de tipo físico, para determinar a intensidade do dano utilízanse tanto índices como indicadores de calidade ambiental que permitan estimar a severidade dos efectos ocasionados sobre o receptor. A determinación da intensidade do dano poderase establecer a partir do coeficiente de variación do dito indicador antes e despois do dano. Na dita tarefa o operador distinguirá, cando sexa posible, entre os efectos de tipo agudo, crónico e potencial, atendendo, no caso das especies, á porcentaxe de poboación exposta ao dano que se viu afectada.

2.2 No caso de que o axente causante do dano sexa un organismo modificado xeneticamente, a intensidade do dano caracterízase en función da súa perigosidade, atendendo aos seguintes criterios, e ao establecido na Lei 9/2003, do 25 de abril, e no Real decreto 178/2004, do 30 de xaneiro:

No caso das utilizacións confinadas:

a) Nivel de intensidade alto: cando o organismo modificado xeneticamente sexa de tipo 3 ou 4, é dicir, aqueles que deben utilizarse cun grao de confinamento alto ou moderado.

b) Nivel de intensidade medio: cando o organismo modificado xeneticamente sexa de tipo 2, é dicir, leve asociado un grao de confinamento de tipo medio.

c) Nivel de intensidade baixo: cando o organismo modificado xeneticamente sexa de tipo 1, é dicir, cuxa manipulación requira un grao de confinamento de tipo baixo.

No caso das liberacións voluntarias, a intensidade do dano determinarase mediante unha análise, caso por caso, acreditada por un organismo oficialmente recoñecido.

IV. Fontes de información para a determinación do estado básico

1. A determinación do estado básico constituirá o nivel de referencia a que se debe chegar mediante a posta en práctica das correspondentes medidas de reparación. O estado básico determinarase a partir de datos de tipo histórico, de referencia, de control ou de cambios experimentados polo receptor como consecuencia do dano. Os datos poderanse empregar sos ou combinados, segundo o caso.

2. Poderanse empregar as seguintes fontes de información:

a) Información obtida sobre o lugar afectado nun período de tempo anterior á ocorrencia do dano. Pode comprender, entre outros aspectos, descrições ecolóxicas e xeolóxicas, listas de especies ou información cartográfica e fotográfica.

b) Información que conteña patróns históricos ou tendencias en canto á estrutura e funcións do conxunto dos recursos naturais afectados.

c) Información procedente doutras áreas que non están nin se verán afectadas polo dano, similares e preferentemente adxacentes ao lugar afectado, con respecto ás condicións fisicoquímicas e aos parámetros ecolóxicos que son obxecto de estudo.

d) Información relacionada co lugar afectado procedente doutros proxectos de reparación sobre os mesmos recursos naturais ou os servizos dos recursos naturais que foron afectados.

ANEXO II

Metodoloxía para o cálculo das medidas de reparación complementaria e compensatoria

I. Criterios de equivalencia

1. A aplicación das medidas de reparación complementaria e compensatoria implicará a utilización de criterios de equivalencia, conforme o disposto no anexo II da Lei 26/2007, do 23 de outubro. Os criterios de equivalencia permiten calcular os recursos naturais e servizos de recursos naturais que deben xerarse mediante a reparación. Distínguense catro tipos de criterios de equivalencia:

Recurso-recurso: criterio que valora os recursos naturais danados a partir do proxecto que proporcione

recursos do mesmo tipo, cantidade e calidade que os danados. A unidade de medida utilizada para determinar os recursos naturais danados e os que se poderán obter a través da reparación é o propio recurso, ao asumir que existe un pleno grao de substitución entre unha unidade de recurso danada e a que pode obterse mediante a reparación.

Servizo-servizo: criterio que valora os recursos naturais ou servizos de recursos naturais danados a partir do proxecto que proporcione servizos do mesmo tipo, cantidade e calidade, ou calidade axustable, que os danados. A unidade de medida utilizada para determinar os recursos naturais ou servizos dos recursos naturais danados e aqueles que se poderán obter a través da reparación exprésase en relación co volume, a superficie ou o hábitat do recurso afectado e cun parámetro que represente a variación da calidade ou o nivel de provisión de servizos do dito recurso no tempo. Neste caso, a extensión danada e a que é obxecto de reparación poden ser diferentes dado que a finalidade é axustar o nivel de provisión ou a diferenza de calidade dos servizos entre os recursos danados e os que se xeren a través da reparación.

Valor-valor: valoración monetaria que presume que o valor social dos recursos naturais e os servizos dos recursos naturais danados é equivalente ao valor social dos beneficios ambientais doutros recursos ou servizos xerados a través do proxecto de reparación.

Valor-custo: valoración monetaria que presume que o valor social do dano ambiental equivale ao custo do proxecto de reparación.

2. A selección do criterio de equivalencia farase conforme a seguinte orde de preferencia:

- 1.º O criterio recurso-recurso ou servizo-servizo.
- 2.º O criterio valor-valor.
- 3.º O criterio valor-custo.

3. Cada criterio de equivalencia describirá un grao de substitución entre os recursos naturais ou servizos dos recursos naturais que se perderon e os que se pretenden xerar mediante a reparación. A súa aplicación requirirá utilizar a mesma unidade de medida para determinar, por un lado, a perda de recursos ou servizos danados e, por outro, a ganancia de recursos ou servizos obtida a través das medidas de reparación.

II. Selección do criterio de equivalencia

1. A selección do criterio de equivalencia axustarase ao establecido neste punto II e terá en conta os seguintes factores:

- a) O tipo dos recursos naturais ou servizos dos recursos naturais que se perderon e se poden gañar mediante a reparación.
- b) A calidade dos recursos naturais ou servizos dos recursos naturais que se perderon e os que se poden gañar mediante a reparación.
- c) A posibilidade de utilizar a mesma unidade de medida para estimar as perdas e as ganancias dos recursos naturais e os servizos dos recursos naturais.
- d) O lugar onde se levará a cabo a reparación.
- e) O custo da reparación.

2. Aplicarase un criterio de equivalencia de tipo recurso-recurso ou servizo-servizo cando sexa posible proporcionar a través da reparación o mesmo tipo e a mesma calidade, ou unha calidade axustable, de recursos ou servizos que os que se perderon como consecuencia do dano ambiental.

Para efectos do disposto neste anexo, por calidade dos recursos naturais enténdese a variación do nivel de provisión de servizos xerado polos ditos recursos. A dita calidade será axustable cando poida incrementarse a

cantidade de recurso para obter o mesmo nivel de provisión de servizos.

2.1 Aplicarase un criterio de equivalencia recurso-recurso cando exista un grao de substitución pleno entre o tipo e a calidade dos recursos naturais danados e os que se poderán obter a través da reparación complementaria ou compensatoria.

A equivalencia recurso-recurso poderase realizar no caso de que non sexa necesario computar a variación no tempo da calidade ou do nivel de provisión de servizos dos recursos naturais afectados e os que se poderán obter a través da reparación.

A aplicación dun criterio de equivalencia recurso-recurso requirirá dispor de información relativa á extensión do recurso natural afectado, á duración do dano ambiental e, de ser o caso, ás consecuencias sobre a dinámica da poboación afectada e ao tempo ata que produce efecto a reparación.

2.2 Utilizarase un criterio de equivalencia servizo-servizo no caso de que se dea algunha das seguintes circunstancias:

a) Que os recursos naturais danados e aqueles que se obteñan a través da reparación complementaria ou compensatoria sexan de calidade significativamente diferente ou de calidade non axustable.

b) Que a reparación complementaria ou compensatoria xere recursos naturais ou servizos de recursos naturais de distinto tipo pero comparables aos danados. Para estes efectos, os recursos serán comparables no caso de que sexa posible estimar a taxa de intercambio entre os recursos naturais ou servizos dos recursos naturais danados e os que se poderán obter a través da reparación, conforme establece a epígrafe VIII.

3. Para a aplicación do criterio servizo-servizo será necesaria, ademais da información exixida para aplicar unha equivalencia de tipo recurso-recurso, a relativa á variación da calidade ou do nivel de provisión de servizos dos recursos danados e dos que se poderán obter a través da reparación.

4. Aplicarase un criterio de equivalencia de tipo valor-valor nos seguintes supostos:

- a) que non sexa posible adoptar un criterio de equivalencia de tipo recurso-recurso ou servizo-servizo;
- b) que a súa aplicación implique un custo desproporcionado, ou ben,
- c) que non se poidan estimar as taxas de intercambio entre os recursos naturais ou servizos dos recursos naturais perdidos e os gañados a través da reparación.

5. Aplicarase un criterio de equivalencia de tipo valor-custo no caso de que non sexa posible estimar o valor social dos recursos naturais ou os servizos dos recursos que se poderán xerar a través do proxecto de reparación ou cando a dita valoración non se poida realizar nun prazo ou cuns custos razoables.

III. Análise de equivalencia de recursos

1. Os criterios de equivalencia recurso-recurso e servizo-servizo aplicaranse mediante o método baseado na análise de equivalencia de recursos.

A análise de equivalencia de recursos é unha ferramenta metodolóxica para calcular a cantidade de recursos e servizos similares aos danados que deben xerarse a través da reparación complementaria e compensatoria.

A perda de recursos e servizos que sexa reversible compensarase mediante unha reparación compensatoria e as perdas irreversibles ou cuxa reparación non poida levarse a cabo nun período de tempo razoable repararase mediante medidas complementarias.

A análise de equivalencia de recursos recibe o nome de análise de equivalencia de hábitat cando a unidade de medida utilizada para estimar as perdas e as ganancias de recursos naturais ou servizos se exprese en función da cantidade de hábitat dos servizos que este presta.

2. O operador determinará tanto as perdas provisorias como as irreversibles de recursos naturais ou servizos dos recursos naturais acaecidas como consecuencia do dano ambiental ata que alcancen o estado básico, e as ganancias de recursos ou servizos obtidas mediante a reparación.

3. Para efectos do disposto no número anterior, identificaranse unha ou máis unidades de medida a partir das cales o operador estimará as perdas no lugar do dano dos recursos naturais ou dos servizos, e as ganancias dos ditos recursos ou servizos no lugar onde se leve a cabo a reparación. As unidades de medida empregadas para estimar as ditas perdas e ganancias serán as mesmas e poderán consistir nun indicador ecolóxico cuantitativo, cualitativo, mono-atributo ou multi-atributo, segundo o caso, debendo coincidir, na medida en que sexa posible e adecuado, cos indicadores que foron empregados para caracterizar o dano durante o proceso de cuantificación.

4. A estimación das perdas dos recursos naturais ou dos servizos realizarase descontando ao ano de referencia (entendendo por tal o ano de reclamación) o fluxo de perdas e o fluxo de ganancias dos ditos recursos ou servizos xeradas polo proxecto de reparación.

Para tal efecto, e con carácter xeral, o operador tomará un valor de referencia da taxa de desconto do 75 por cento do tipo de xuro medio da última poxa de obrigas do Estado a 10 anos, anterior ao momento da reclamación. En ningún caso o valor de referencia da taxa de desconto poderá ser inferior ao 1 por cento.

No caso de que o horizonte temporal de reparación sexa superior a 30 anos, empregárase un método de desconto de tipo hiperbólico, é dicir, baseado nunha taxa de desconto variable e decrecente co tempo.

IV. *Estimación das perdas de recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais*

1. O operador deberá estimar o nivel dos recursos naturais ou dos servizos danados desde que se produce o dano ambiental ata o momento previsto para que a reparación primaria produza efecto, incluída, de ser o caso, a estimación das perdas irreversibles de recursos ou servizos se o estado básico non pode ser alcanzado. A dita tarefa realizarase para a extensión do medio receptor afectado, xeralmente medida en unidades de recurso ou por unidade de volume, superficie ou hábitat perdido, co fin de obter o nivel de perda de recursos ou servizos do lugar danado descontado no tempo, de acordo coa taxa prevista neste anexo.

Esta estimación recibirá o nome de débito ambiental. O débito ambiental total será o resultado de sumar os débitos de todos os anos desde que ten lugar o dano ambiental ata que os recursos naturais ou os servizos dos recursos naturais recuperan o seu estado básico.

2. Para o cálculo do débito ambiental determinárase a taxa de recuperación dos recursos naturais ou dos servizos que estes prestan ata que produce efecto a reparación primaria. A selección da taxa de recuperación dependerá da unidade de medida que se escollese para a estimación no tempo das perdas dos recursos naturais ou dos servizos. Para calcular a dita taxa, o operador poderá optar por utilizar unha análise probabilística dos factores ambientais que inflúen no cálculo do débito ou considerar o peor escenario posible, de acordo co principio de precaución, entre outras posibilidades.

3. No caso de que a reparación primaria non estea baseada na recuperación natural, o cálculo do débito ambiental total incluírá a posible perda de calidade ambiental que puider experimentar o receptor afectado como consecuencia da intervención no lugar do dano.

4. O cálculo do débito ambiental total deberá ter en conta tanto o escenario baseado nun horizonte de recuperación limitado no tempo ata que os recursos naturais ou os servizos recuperen o seu estado básico, como o escenario baseado nunha perda irreversible de recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais danados, no caso de que o estado básico non poida ser alcanzado.

V. *Estimación das ganancias de recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais obtidas mediante a reparación complementaria ou compensatoria*

1. O operador deberá estimar o nivel dos recursos naturais ou dos servizos que se xerarán a través da reparación complementaria e compensatoria. A dita estimación representará os beneficios potenciais, en termos biofísicos, que poderá xerar cada alternativa de reparación no tempo.

Na dita tarefa deberánse concretar os seguintes aspectos:

a) O momento a partir do cal se empezarán a computar as ganancias dos recursos naturais ou dos servizos que estes prestan. Poderase optar, entre outras, polo momento en que se culminou a reparación primaria, o momento en que comeza a reparación complementaria ou a compensatoria, ou cando as ditas medidas reparadoras empezan a producir efecto.

b) O perfil de xeración dos recursos naturais ou dos servizos dos recursos naturais durante a reparación complementaria e compensatoria, e o horizonte temporal ata que producen efecto tales medidas. Para estes efectos, o operador poderase apoiar, entre outras opcións, en modelos de «puntos de paso» para determinadas datas ou axustar o perfil a unha función de tipo loxístico, lineal ou exponencial, segundo o caso.

c) O tempo en que se mantén o nivel de recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais xerados a través da reparación complementaria ou compensatoria.

2. As ganancias de recursos naturais ou de servizos que se xeren mediante a reparación complementaria ou compensatoria deberán ser descontadas no tempo e estimadas en unidades de recurso ou por unidade de volume, de superficie ou de hábitat creado, segundo o caso. A súa estimación recibirá o nome de crédito ambiental. O crédito ambiental total é o resultado de sumar os créditos de todos os anos desde que empezan a computarse as ganancias de recursos ou servizos, ata que o beneficio acumulado dos ditos recursos ou servizos sexa igual á perda de recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais ocasionada polo dano ambiental. O dito beneficio acumulado represéntase xeralmente mediante unha porcentaxe calculada respecto ao total do servizo que hai que xerar a través desta reparación.

Na dita tarefa utilizarase a mesma taxa de desconto e o mesmo ano base (que será o ano de reclamación) empregados para estimar a perda de recursos ou servizos a que se refiren os puntos IV e VI deste anexo.

3. A previsión do crédito ambiental xerado pola reparación complementaria ou compensatoria realizarase tomando como referencia a mesma unidade de medida que se escollese para a estimación no tempo das perdas dos recursos naturais ou dos servizos. Para estes efectos, a súa estimación virá dada pola variación que experimente a unidade de medida como consecuencia

da acción reparadora, en relación co nivel de recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais que existiría no lugar onde se leva a cabo a reparación no caso de que o dano ambiental non se tiver producido.

VI. *Axuste das perdas e das ganancias de recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais*

1. O operador deberá axustar as perdas dos recursos naturais ou de servizos dos recursos naturais acaecidas no lugar do dano coas ganancias dos ditos recursos ou servizos que poderían obterse, por proxecto ou unidade de superficie reparada, mediante a reparación complementaria ou compensatoria. O obxectivo da dita tarefa será estimar a cantidade de reparación requirida para compensar o dano ambiental.

2. O axuste da reparación virá determinado polo cociente entre o débito ambiental total e o crédito ambiental total.

O resultado do cociente indicará a cantidade de reparación complementaria ou compensatoria requirida en unidades de recurso ou por unidade de volume, de superficie ou de hábitat creado, segundo o caso.

VII. *Técnicas de valoración alternativas*

1. A aplicación dos criterios de equivalencia valor-valor e valor-custo levarase a cabo mediante o emprego das técnicas de valoración que ofrece a análise económica. Para estes efectos e en caso necesario, poderase aplicar o método de transferencia de resultados, que permite adaptar experiencias de valoración xa existentes ao caso de estudo.

2. Non obstante o disposto no número anterior, a aplicación dun criterio de equivalencia valor-valor e valor-custo poderase realizar seguindo a metodoloxía da análise de equivalencia, sempre que a unidade de medida utilizada para cuantificar o débito ambiental e o crédito ambiental sexa monetaria.

3. As técnicas de valoración alternativas poden ser directas, como é o caso da valoración continxente, ou indirectas, tales como as baseadas no custo de reposición, a función de produción, o custo de viaxe e os prezos hedónicos, entre outros.

As técnicas de valoración indirecta ou de preferencias reveladas permiten medir a importancia que se concede á variación na calidade dun determinado servizo ambiental, dependendo da relación entre os bens e servizos ambientais obxecto de valoración e outros bens e servizos ou insumos produtivos que circulan no mercado.

As técnicas de valoración directa ou de preferencias declaradas buscan acceder ao valor dos servizos ambientais cando non é posible determinar a relación entre a valoración que fai unha persoa dun ben ou servizo ambiental e o comportamento en mercados reais dos bens e servizos con que está relacionado o dito ben

ou servizo. Estas técnicas consisten en preguntar directamente ás persoas afectadas polo valor que outorgan aos cambios no seu benestar asociados á modificación nas condicións de oferta dun ben ou servizo ambiental.

VIII. *Taxa de intercambio entre recursos ou servizos perdidos e os gañados a través da reparación*

1. O operador determinará a taxa de intercambio para axustar os recursos naturais ou servizos dos recursos naturais perdidos e os que se obterán a través da reparación complementaria ou compensatoria, cando se dea algunha das seguintes circunstancias:

a) que os recursos ou servizos obtidos a través da reparación sexan de distinto tipo aos danados. No suposto de que neste caso sexa posible identificar a taxa de intercambio, os recursos ou servizos obtidos mediante a reparación serán diferentes, pero comparables, aos danados.

b) que o proxecto de reparación supoña a xeración de varios recursos naturais ou servizos de recursos naturais que alcancen o seu estado básico en diferente momento do tempo ou en diferente proporción á perda orixinalmente. Neste suposto a taxa de intercambio estará dirixida a homoxeneizar os recursos ou servizos que se obteñan a través da reparación.

2. A metodoloxía para calcular as taxas de intercambio entre os recursos ou servizos perdidos e os que se obterán mediante a reparación poderase basear tanto en criterios biofísicos, como por exemplo a produtividade do hábitat, como en estudos que reflectan as preferencias sociais. Entenderase por preferencias sociais o conxunto de satisfaccións, desexos ou valores polos que as persoas, e por extensión a sociedade, se inclinan, no relativo aos recursos naturais e os servizos ambientais que estes prestan. No suposto de que se opte pola utilización de estudos que reflectan as preferencias sociais, a estimación da taxa de intercambio realizarase mediante as seguintes técnicas de valoración económica, atendendo á seguinte orde de preferencia:

- a) En primeiro lugar, o custo de reposición.
- b) En segundo lugar, a valoración baseada en preferencias reveladas.
- c) En terceiro lugar, a valoración baseada en preferencias declaradas.

3. O cálculo das taxas de intercambio baseado no custo de reposición realizarase atendendo ao custo de proxectos de reparación coñecidos, de forma que o número de proxectos duplique, cando menos, o número de taxas de intercambio de distintas combinacións de recursos naturais ou servizos de recursos naturais que se deban estimar. Esta tarefa realizarase mediante a resolución do sistema de ecuacións sobredimensionado resultante, é dicir, que teña un maior número de ecuacións que de incógnitas.